Šis dokuments ir izveidots vienīgi dokumentācijas nolūkos, un iestādes neuzņemas nekādu atbildību par tā saturu

►**B**

PADOMES DIREKTĪVA 92/49/EEK

(1992. gada 18. jūnijs)

par normatīvo un administratīvo aktu koordinēšanu attiecībā uz tiešo apdrošināšanu, kas nav dzīvības apdrošināšana, ar kuru groza Direktīvu 73/239/EEK un Direktīvu 88/357/EEK (Trešā nedzīvības apdrošināšanas direktīva)

(OV L 228, 11.8.1992., 1. lpp.)

Grozīta ar:

		Oficiālais Vēstnesis		
		Nr.	Lappuse	Datums
►**M1**	Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 95/26/EK (1995. gada 29. jūnijs)	L 168	7	18.7.1995.
►**M2**	Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2000/64/EK (2000. gada 7. novembris)	L 290	27	17.11.2000.
►**M3**	Eiropas Parlamenta un padomes Direktīva 2002/87/EK (2002. gada 16. decembris)	L 35	1	11.2.2003.
►**M4**	Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2005/1/EK (2005. gada 9. marts)	L 79	9	24.3.2005.
►**M5**	Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2005/68/EK (2005. gada 16. novembris)	L 323	1	9.12.2005.
►**M6**	Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2007/44/EK (2007. gada 5. septembris)	L 247	1	21.9.2007.
►**M7**	Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2008/36/EK (2008. gada 11. marts)	L 81	69	20.3.2008.

Labota ar:

►**C1** Kļūdu labojums, OV L 270, 13.10.2007., 32. lpp. (2005/68/EK)

NB: Šajā konsolidētajā versijā ir atsauces uz Eiropas norēķinu vienību un/vai ecu, kuras no 1999. gada 1. janvāra jāsaprot kā atsauces uz euro − Padomes Regula (EEK) Nr. 3308/80 (OV L 345, 20.12.1980., 1. lpp.) un Padomes Regula (EK) Nr. 1103/97 (OV L 162, 19.6.1997., 1. lpp.).

▼B

PADOMES DIREKTĪVA 92/49/EEK

(1992. gada 18. jūnijs)

par normatīvo un administratīvo aktu koordinēšanu attiecībā uz tiešo apdrošināšanu, kas nav dzīvības apdrošināšana, ar kuru groza Direktīvu 73/239/EEK un Direktīvu 88/357/EEK (Trešā nedzīvības apdrošināšanas direktīva)

EIROPAS KOPIENU PADOME,

ņemot vērā Eiropas Ekonomikas kopienas dibināšanas līgumu un jo īpaši 57. panta 2. punktu un 66. pantu,

ņemot vērā Komisijas priekšlikumu ([1]),

sadarbībā ar Eiropas Parlamentu ([2]),

ņemot vērā Ekonomikas un sociālo lietu komitejas atzinumu ([3]),

(1) tā kā ir jāpabeidz iekšējā tirgus izveide tiešās apdrošināšanas, kas nav dzīvības apdrošināšana, jomā, lai apdrošināšanas uzņēmumiem, kuriem galvenais birojs atrodas Kopienā, būtu vieglāk apdrošināt Kopienā esošos riskus, izmantojot gan tiesības veikt uzņēmējdarbību, gan pakalpojumu sniegšanas brīvību;

(2) tā kā ar Padomes 1988. gada 22. jūnija Otro direktīvu par normatīvo un administratīvo aktu koordinēšanu attiecībā uz tiešo apdrošināšanu, kas nav dzīvības apdrošināšana, paredz noteikumus, kuri ļauj efektīvāk izmantot pakalpojumu sniegšanas brīvību, un izdara grozījumus Direktīvā 73/239/EEK (88/357/EEK) ([4]), jau ir sasniegti ievērojami panākumi iekšējā tirgus izveidē tiešās apdrošināšanas jomā, kas neietver dzīvības apdrošināšanu, piešķirot pilnīgu brīvību izmantot visplašāko apdrošināšanas tirgu apdrošinājuma ņēmējiem, kuriem, ņemot vērā to statusu, lielumu vai apdrošināmā riska veidu, nav vajadzīga īpaša aizsardzība dalībvalstī, kurā atrodas risks;

(3) tā kā Direktīva 88/357/EEK tādējādi uzlūkojama par svarīgu posmu valstu tirgu apvienošanā vienā integrētā tirgū, un tas jānostiprina, izmantojot citus Kopienas juridiskos līdzekļus, lai jebkurš apdrošinājuma ņēmējs neatkarīgi no statusa, lieluma vai apdrošināmā riska veida varētu vērsties pie jebkura apdrošinātāja, kura galvenais birojs atrodas Kopienā un kas tur darbojas, izmantojot tiesības veikt uzņēmējdarbību vai pakalpojumu sniegšanas brīvību, un šim apdrošināšanas ņēmējam tiktu garantēta pietiekama aizsardzība;

(4) tā kā šī direktīva ietilpst jau ieviesto Kopienas tiesību aktu kopumā līdz ar Padomes Direktīvu (1973. gada 24. jūlijs) par normatīvo un administratīvo aktu koordinēšanu attiecībā uz uzņēmējdarbības sākšanu un veikšanu tiešajā apdrošināšanā, kas nav dzīvības apdrošināšana (73/239/EEK) ([5]), un Padomes Direktīvu (1991. gada 19. decembris) par apdrošināšanas uzņēmumu gada pārskatiem un konsolidētajiem pārskatiem (91/674/EEK) ([6]);

(5) tā kā jau pieņemtais šā jautājuma risinājums vērsts uz tādu saskaņošanu, kas ir būtiska, nepieciešama un pietiekama, lai panāktu licencēšanas un uzraudzības sistēmu savstarpēju atzīšanu, tādējādi radot iespēju izdot visā Kopienā derīgas vienveida licences un izmantot principu, ka uzraudzību īsteno piederības dalībvalsts;

([1]) OV C 244, 28.9.1990., 28. lpp. un OV C 93, 13.4.1992., 1. lpp.
([2]) OV C 67, 16.3.1992., 98. lpp. un OV C 150, 15.6.1992.
([3]) OV C 102, 18.4.1991., 7. lpp.
([4]) OV L 172, 4.7.1988., 1. lpp. Direktīvā jaunākie grozījumi izdarīti ar Direktīvu 90/618/EEK (OV L 330, 29.11.1990., 44. lpp.).
([5]) OV L 228, 16.8.1973., 3. lpp. Direktīvā jaunākie grozījumi izdarīti ar Direktīvu 88/357/EEK (OV L 172, 4.7.1988., 1. lpp.).
([6]) OV L 374, 31.12.1991., 7. lpp.

▼B

(6) tā kā tāpēc jānosaka prasība, ka apdrošināšanas darījumu sākšanai un veikšanai vajadzīga vienveida licence, ko izsniedz tās dalībvalsts kompetentās iestādes, kurā atrodas uzņēmuma galvenais birojs; tā kā šāda licence uzņēmumam dod tiesības darboties visā Kopienā, izmantojot tiesības veikt uzņēmējdarbību vai pakalpojumu sniegšanas brīvību; tā kā filiāles dalībvalsts vai pakalpojumu sniegšanas dalībvalsts vairs nedrīkst likt iegūt jaunu licenci apdrošināšanas uzņēmumiem, kas tajā vēlas veikt apdrošināšanas darījumus un jau ir saņēmuši licences piederības dalībvalstī; tā kā tāpēc jāievieš grozījumi attiecīgos Direktīvas 73/239/EEK un Direktīvas 88/357/EEK punktos;

(7) tā kā piederības dalībvalsts kompetentās iestādes turpmāk būs atbildīgas par apdrošināšanas uzņēmumu finanšu stabilitāti, tostarp maksātspēju, pietiekamu tehnisko rezervju krājumu un šo rezervju nodrošinājumu ar atbilstīgiem aktīviem;

(8) tā kā daži šās direktīvas noteikumi nosaka obligātos standartus; tā kā piederības dalībvalstis var noteikt stingrākus noteikumus apdrošināšanas uzņēmumiem, kurus licencējušas to kompetentās iestādes;

(9) tā kā dalībvalstu kompetento iestāžu rīcībā jābūt nepieciešamajiem uzraudzības līdzekļiem, kas nodrošinātu to, ka visā Kopienā apdrošināšanas uzņēmumi apdrošināšanas darījumus izpilda kārtīgi, neatkarīgi no tā, vai izmanto tiesības veikt uzņēmējdarbību vai brīvību sniegt pakalpojumus; tā kā tām jo īpaši jābūt iespējai noteikt attiecīgus drošības pasākumus vai piemērot sankcijas nolūkā novērst neatbilstību un apdrošināšanas uzraudzības noteikumu pārkāpumus;

(10) tā kā iekšējais tirgus aptver telpu bez iekšējām robežām un visā Kopienā nodrošina piekļuvi apdrošināšanas darījumiem, kas nav dzīvības apdrošināšana, un tādējādi arī iespēju visiem pienācīgi licencētiem apdrošinātājiem apdrošināt jebkurus riskus, kas norādīti Direktīvas 73/239/EEK pielikumā; tā kā šajā sakarā jālikvidē noteiktu risku apdrošināšanas monopols, kas dažās dalībvalstīs pieder dažām iestādēm;

(11) tā kā jālabo apdrošināšanas portfeļu nodošanas noteikumi, lai tie saskanētu ar šās direktīvas ieviešamo vienoto licencēšanas sistēmu;

(12) tā kā ar Direktīvu 91/674/EEK jau ir ieviesti vajadzīgie noteikumi, kas saskaņo dalībvalstu noteikumus par tehniskajām rezervēm, kuras apdrošinātājiem jānodrošina savu saistību izpildei, un tādējādi radīta iespēja šīs rezerves savstarpēji atzīt;

(13) tā kā, lai atvieglotu dalībvalstu noteikumu savstarpēju atzīšanu, jākoordinē noteikumi, kas reglamentē tehniskajām rezervēm izmantojamo aktīvu izplatību, izvietojumu un atbilstību; tā kā koordinējot jāņem vērā kapitāla plūsmas liberalizācijas pasākumi, kas paredzēti Padomes Direktīvā (1988. gada 24. jūnijs) par Līguma 67. panta īstenošanu (88/361/EEK) ([1]), un Kopienas panākumi ekonomiskās un monetārās savienības izveidē;

(14) tā kā tomēr piederības dalībvalstis nedrīkst prasīt, lai apdrošināšanas uzņēmumu aktīvi, ar kuriem nodrošina tehniskās rezerves, būtu konkrētās aktīvu kategorijās, jo šāda prasība nebūtu saderīga ar kapitāla plūsmas liberalizācijas noteikumiem, kas paredzēti Direktīvā 88/361/EEK;

(15) tā kā, kamēr nav pieņemta direktīva par ieguldījumu pakalpojumiem, kas *inter alia* saskaņotu arī regulēta tirgus jēdziena definīciju, šajā direktīvā, neietekmējot turpmāko saskaņošanu, jādod šim jēdzienam pagaidu definīcija; tā kā šo definīciju aizstās ar Kopienas līmenī saskaņotu definīciju, kas atbildību par šiem

([1]) OV L 178, 8.7.1988., 5. lpp.

▼B

jautājumiem, kura šajā direktīvā pagaidu kārtā uzlikta apdrošināšanas uzņēmuma piederības dalībvalstij, uzliks tirgus atrašanās vietas dalībvalstij;

(16) tā kā jāpapildina Direktīvā 73/239/EEK noteiktais maksātspējas rezervei izmantojamo līdzekļu saraksts, ņemot vērā jaunus finanšu līdzekļus un iespējas, kas citām finanšu iestādēm piešķirtas pašu kapitāla izveidei;

(17) tā kā vienotā apdrošināšanas tirgū apdrošinājuma ņēmējiem, kuriem, pamatojoties uz to statusu, lielumu vai apdrošināmā riska veidu, nav vajadzīga īpaša aizsardzība valstī, kurā atrodas risks, būtu jāpiešķir pilnīga brīvība izvēlēties uz to apdrošināšanas līgumiem attiecināmos tiesību aktus;

(18) tā kā apdrošināšanas līgumtiesību saskaņošana nav priekšnoteikums vienota apdrošināšanas tirgus izveidei; tā kā dalībvalstīm piešķirtā iespēja noteikt savu likumu attiecināšanu uz apdrošināšanas līgumiem, kuros apdrošina to teritorijā esošos riskus, varētu vienlaicīgi darboties kā pietiekams drošības līdzeklis apdrošinājuma ņēmējiem, kuriem vajadzīga īpaša aizsardzība;

(19) tā kā iekšējā tirgū apdrošinājuma ņēmēju interesēs ir piekļūt visplašākajam apdrošināšanas pakalpojumu klāstam, kāds pieejams Kopienā, izvēloties savām vajadzībām atbilstīgākos pakalpojumus; tā kā dalībvalstij, kurā atrodas risks, jānodrošina, lai nekas nekavētu visu Kopienā piedāvāto apdrošināšanas pakalpojumu tirdzniecību tās teritorijā, ciktāl tie nepārkāpj riska dalībvalstīs spēkā esošās tiesību normas, kas aizsargā sabiedrības intereses, un ciktāl sabiedrības intereses neaizsargā piederības dalībvalsts noteikumi, ar nosacījumu, ka šīs normas ir bez diskriminācijas jāpiemēro visiem uzņēmumiem, kas darbojas šajā dalībvalstī, un tās ir objektīvi nepieciešamas un attiecīgajam mērķim atbilstīgas;

(20) tā kā dalībvalstīm jāspēj nodrošināt to, ka apdrošināšanas pakalpojumi un līgumu dokumenti, kurus saskaņā ar tiesībām veikt uzņēmējdarbību vai brīvību sniegt pakalpojumus izmanto to teritorijā esošo risku segšanai, atbilst piemērojamām īpašām tiesību normām, kas aizsargā sabiedrības intereses; tā kā izmantotajām uzraudzības sistēmām jāatbilst vienota tirgus prasībām, bet to izmantošana nedrīkst būt priekšnoteikums apdrošināšanas darījumu veikšanai; tā kā no šā viedokļa nav attaisnojama apdrošināšanas nosacījumu iepriekšējas apstiprināšanas sistēma; tā kā tāpēc jāievieš citādas sistēmas, kas vairāk atbilstu iekšējā tirgus prasībām, dodot dalībvalstīm iespēju garantēt apdrošinājuma ņēmējiem pienācīgu aizsardzību;

(21) tā kā, ja apdrošinājuma ņēmējs ir fiziska persona, apdrošināšanas uzņēmumam tā jāinformē par tiesību aktiem, ko attiecina uz līgumu, un kārtību, kādā tiek izskatītas apdrošinājuma ņēmēju sūdzības sakarā ar šiem līgumiem;

(22) tā kā dažās dalībvalstīs privātpersonu vai brīvprātīgā veselības apdrošināšana darbojas kā daļēja vai pilnīga alternatīva tai veselības apdrošināšanai, kuru sniedz sociālā nodrošinājuma sistēmas;

(23) tā kā veselības apdrošināšanas līgumu būtība un sociālās sekas ir pamats riska dalībvalstu kompetento iestāžu prasībai regulāri ziņot par vispārīgajiem un īpašajiem nosacījumiem, lai būtu iespējams pārbaudīt, vai šie līgumi ir daļēja vai pilnīga alternatīva veselības apdrošināšanai, ko sniedz sociālā nodrošinājuma sistēma; tā kā šāda pārbaude nedrīkst būt priekšnoteikums pakalpojumu piedāvāšanai; tā kā veselības apdrošināšanai, kas darbojas kā daļēja vai pilnīga alternatīva tai veselības apdrošināšanai, ko sniedz sociālā nodrošinājuma sistēma, ir īpatnības, kas to atšķir no citām zaudējumu apdrošināšanas un dzīvības apdrošināšanas nozarēm tādā ziņā, ka ir vajadzība nodrošināt apdrošinājuma ņēmējiem iespējas neatkarīgi no personu vecuma vai riska veida

▼B

efektīvi izmantot privātpersonu veselības apdrošināšanu vai brīvprātīgi izraudzītu veselības apdrošināšanu;

(24) tā kā šajā sakarā dažas dalībvalstis ir pieņēmušas īpašas tiesību normas; tā kā, lai aizsargātu sabiedrības intereses, šādas tiesību normas, ja vien tās pārmērīgi neierobežo tiesības veikt uzņēmējdarbību vai pakalpojumu sniegšanas brīvību, var pieņemt vai paturēt spēkā, nosakot, ka tās vienādi piemērojamas neatkarīgi no tā, kura valsts uzņēmumam ir piederības dalībvalsts; tā kā šīs tiesību normas pēc iezīmēm var atšķirties atkarībā no apstākļiem katrā dalībvalstī; tā kā šādiem pasākumiem var paredzēt brīvu pieteikšanos, vērtējot pēc vienādiem apdrošināšanas veida vai mūža apdrošinājuma kritērijiem; tā kā šo mērķi var sasniegt arī tā, ka uzņēmumiem, kas piedāvā privātpersonu veselības apdrošināšanu vai brīvprātīgu veselības apdrošināšanu, uzliek prasību piedāvāt standarta apdrošināšanas līgumus, kas atbilst apdrošināšanai, kuru paredz valsts sociālā nodrošinājuma sistēma, ar prēmiju likmēm, kas nepārsniedz maksimālās, kā arī piedalīties zaudējumu atlīdzināšanas programmās; tā kā ir iespējams arī noteikt prasību, ka privātpersonu veselības apdrošināšanas vai brīvprātīgās veselības apdrošināšanas tehnikai jābūt līdzīgai dzīvības apdrošināšanas tehnikai;

(25) tā kā sakarā ar koordināciju, ko ieviesa ar Direktīvu 73/239/EEK, kuru groza šī direktīva, ar minētās direktīvas 7. panta 2. punkta c) apakšpunktu Vācijas Federatīvajai Republikai piešķirtā iespēja aizliegt vienlaicīgi darboties veselības apdrošināšanā un citās apdrošināšanas nozarēs vairs nav attaisnojama un tāpēc jāatceļ;

(26) tā kā dalībvalstis var prasīt, lai apdrošināšanas uzņēmumi, kas to teritorijā uz savu risku piedāvā obligāto apdrošināšanu pret nelaimes gadījumiem darbā, ievērotu to īpašos likumus par šādu apdrošināšanu; tā kā šī prasība tomēr neattiecas uz noteikumiem par finanšu uzraudzību, par kuru atbild vienīgi piederības dalībvalsts;

(27) tā kā, lai izmantotu tiesības veikt uzņēmējdarbību, uzņēmumam dalībvalstī jāatver filiāle, kas tajā pastāvīgi darbojas; tā kā, lai uzņemtos atbildību par apdrošināto personu un cietušo īpašajām interesēm, ja apdrošināta transportlīdzekļu īpašnieku atbildība pret trešām personām, filiāles dalībvalstī jānodrošina īpašas struktūras, kas iegūst nepieciešamo informāciju par kompensācijas prasībām sakarā ar šo risku, kā arī attiecīgas pilnvaras uzņēmuma pārstāvēšanai attiecībās ar cietušajām personām, kas pieprasa atlīdzinājumu, tostarp pilnvaras šādu kompensāciju izmaksāt, kā arī pārstāvēt uzņēmumu vai vajadzības gadījumā vienoties par tā pārstāvību tiesā un šās dalībvalsts kompetentajās iestādēs sakarā ar zaudējumu atlīdzināšanas prasībām;

(28) tā kā iekšējā tirgū neviena dalībvalsts nedrīkst savā teritorijā aizliegt apdrošināšanas darījumus, kuros vienlaikus tiek izmantotas tiesības veikt uzņēmējdarbību un pakalpojumu sniegšanas brīvība; tā kā tāpēc būtu jāatceļ izvēles iespēja, kas dalībvalstīm šai sakarā piešķirta ar Direktīvu 88/357/EEK;

(29) tā kā jāparedz noteikumi par sodu sistēmu, ko piemērot gadījumos, ja uzņēmums riska dalībvalstī neievēro sabiedrības interešu aizsardzības noteikumus, kas uz to attiecas;

(30) tā kā dažas dalībvalstis atbrīvo apdrošināšanas darījumus no jebkādiem netiešajiem nodokļiem, bet lielākā daļa piemēro īpašus nodokļus un citus atskaitījumus, tostarp papildu maksājumus, kas paredzēti kompensācijas iestādēm; tā kā dalībvalstīs, kurās šos nodokļus un maksājumus piemēro, to struktūra un likme ievērojami atšķiras; tā kā ir vēlams novērst atšķirības, kas dalībvalstīm rada konkurences traucējumus apdrošināšanas pakalpojumu jomā; tā kā līdz turpmākai saskaņošanai riska atrašanās vietas dalībvalstīs noteikto nodokļu sistēmu un citu maksājumu piemērošana šo

▼B

problēmu varētu atrisināt un dalībvalstu ziņā ir nodrošināt šo nodokļu un maksājumu iekasēšanu;

(31) tā kā šajā direktīvā noteiktajiem sīki izstrādātajiem noteikumiem, ņemot vērā pārmaiņas apdrošināšanas jomā, laika gaitā var būt vajadzīgas korekcijas; tā kā vajadzīgos grozījumus, izmantojot tai ar Līgumu piešķirtās izpildpilnvaras, attiecīgā brīdī izdarīs Komisija, apspriedusies ar Apdrošināšanas komiteju, kas izveidota saskaņā ar Direktīvu 91/675/EEK ([1]);

(32) tā kā ir jāpieņem īpaši noteikumi, lai nodrošinātu vienmērīgu pāreju no tiesiskā režīma, kas pastāv līdz šās direktīvas spēkā stāšanās brīdim, uz režīmu, ko tā ievieš, cenšoties nepārslogot dalībvalstu kompetentās iestādes;

(33) tā kā saskaņā ar Līguma 8.c pantu vēlams rēķināties ar to, ka atšķirīgs ekonomikas attīstības līmenis dažām valstīm prasa pielikt vairāk pūliņu; tā kā tāpēc vajadzīgi pārejas noteikumi, lai dažas dalībvalstis varētu šo direktīvu piemērot pakāpeniski,

IR PIEŅĒMUSI ŠO DIREKTĪVU.

I SADAĻA

JĒDZIENI UN PIEMĒROŠANAS JOMA

1. pants

Šajā direktīvā:

a) "apdrošināšanas uzņēmums" ir uzņēmums, kas saņēmis licenci saskaņā ar Direktīvas 73/239/EEK 6. pantu;

b) "filiāle" ir apdrošināšanas uzņēmuma pārstāvniecība vai filiāle saskaņā ar Direktīvas 88/357/EEK 3. pantu;

c) "piederības dalībvalsts" ir dalībvalsts, kurā atrodas galvenais birojs apdrošināšanas uzņēmumam, kas apdrošina attiecīgo risku;

d) "filiāles dalībvalsts" ir dalībvalsts, kurā atrodas filiāle, kas apdrošina attiecīgo risku;

e) "pakalpojumu sniegšanas dalībvalsts" ir dalībvalsts, kurā atrodas Direktīvas 88/357/EEK 2. panta d) apakšpunktā definētais risks, ja to apdrošina apdrošināšanas uzņēmums vai filiāle, kas atrodas citā dalībvalstī;

f) "kontrole" ir mātes uzņēmuma un meitas uzņēmuma attiecības, kas definētas Direktīvas 83/349/EEK ([2]) 1. pantā, vai līdzīgas attiecības starp fizisku vai juridisku personu un uzņēmumu;

g) "būtiska līdzdalība" ir tieša vai netieša līdzdalība uzņēmumā, kas ir vismaz 10 % no tā kapitāla vai balsstiesībām vai ļauj ievērojami ietekmēt pārvaldību uzņēmumā, kurā līdzdalība iegūta.

▼M6

Piemērojot šo definīciju 8. un 15. panta un citu 15. pantā minēto līdzdalības līmeņu kontekstā, ņem vērā balsstiesības, kas minētas Direktīvas 2004/109/EK ([3]) 9. un 10. pantā, kā arī minētās direktīvas 12. panta 4. un 5. punktā noteiktos nosacījumus par balsstiesību summēšanu.

([1]) OV L 374, 31.12.1991., 32. lpp.
([2]) OV L 193, 18.7.1983., 1. lpp.
([3]) Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2004/109/EK (2004. gada 15. decembris) par atklātības prasību saskaņošanu attiecībā uz informāciju par emitentiem, kuru vērtspapīrus atļauts tirgot regulētā tirgū (OV L 390, 31.12.2004., 38. lpp.).

▼M6

Dalībvalstis neņem vērā tādas balsstiesības vai kapitāla daļas, kuras ieguldījumu sabiedrības vai kredītiestādes drīkst turēt, jo ir parakstījušās uz emitētajiem finanšu instrumentiem un/vai to piedāvājumu, stingri pildot Direktīvas 2004/39/EK ([1]) I pielikuma A iedaļas 6. punktā paredzētās saistības, ar noteikumu, ka – no vienas puses – balsstiesības netiek īstenotas vai citādi izmantotas, lai iesaistītos emitenta pārvaldībā, un – no otras puses – tās viena gada laikā pēc līdzdalības iegūšanas tiek pārdotas;

▼B

h) "mātes uzņēmums" ir Direktīvas 83/349/EEK 1. un 2. pantā definētais mātes uzņēmums;

i) "meitas uzņēmums" ir Direktīvas 83/349/EEK 1. un 2. pantā definētais meitas uzņēmums; meitas uzņēmumus, kuru mātes uzņēmums ir cita uzņēmuma meitas uzņēmums, uzskata par galvenā mātes uzņēmuma meitas uzņēmumiem;

j) "regulēts tirgus", kamēr tā definīcija nav pieņemta ar direktīvu par investīcijām, ir finanšu tirgus, ko par regulētu tirgu uzskata uzņēmuma piederības dalībvalsts un kam ir šādas īpatnības:

— tas darbojas pastāvīgi, un

— noteikumos, kurus izdevušas vai pieņēmušas attiecīgās valsts iestādes, ir nosacījumi šā tirgus darbībai, nosacījumi pieejai tirgum un, gadījumos, uz kuriem attiecas Padomes Direktīva (1979. gada 5. marts), ar ko koordinē nosacījumus vērtspapīru iekļaušanai oficiālā fondu biržas sarakstā (79/279/EEK) ([2]) — nosacījumi iekļaušanai sarakstā, kas noteikti minētajā direktīvā, vai, gadījumos, uz kuriem šī direktīva neattiecas — nosacījumi, kas jāizpilda, lai attiecīgos finanšu instrumentus faktiski varētu tirgot attiecīgajā tirgū.

Šajā direktīvā regulēts tirgus var atrasties dalībvalstī vai trešā valstī. Otrā gadījumā tirgum jābūt piederības dalībvalsts atzītam un jāpilda tādas pašas prasības. Visiem finanšu dokumentiem, ar kuriem šajā tirgū tirgojas, kvalitātes ziņā jābūt līdzvērtīgiem dokumentiem, ar kuriem tirgojas attiecīgās dalībvalsts regulētajā tirgū vai tirgos;

k) "kompetentas iestādes" ir valsts iestādes, kuras ar likumu vai noteikumiem pilnvarotas uzraudzīt apdrošināšanas uzņēmumus;

▼M1

l) "ciešas saiknes" ir stāvoklis, kad divas vai vairāk fiziskas vai juridiskas personas saista:

a) "līdzdalība", kas nozīmē tieši turēt vai kontrolēt vismaz 20 % no kāda uzņēmuma balsstiesībām vai kapitāla, vai

b) "kontrole", kas nozīmē mātes uzņēmuma un meitas uzņēmuma attiecības visos gadījumos, kas minēti Direktīvas 83/349/EEK ([3]) 1. panta 1. un 2. punktā, vai līdzīgas attiecības starp kādu fizisku vai juridisku personu un uzņēmumu; meitas uzņēmuma meitas uzņēmumu uzskata arī par tā mātes uzņēmuma meitas uzņēmumu, kurš ir pirmais no šiem uzņēmumiem.

Stāvokli, kad divas vai vairāk fiziskas vai juridiskas personas ar vienu un to pašu personu saista pastāvīgas kontroles attiecības, uzskata par ciešām saiknēm šādu personu starpā.

([1]) Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2004/39/EK (2004. gada 21. aprīlis) par finanšu instrumenta tirgiem (OV L 145, 30.4.2004., 1. lpp.). Direktīvā jaunākie grozījumi izdarīti ar Direktīvu 2007/44/EK (OV L 247, 21.9.2007., 1. lpp.).

([2]) OV L 66, 13.3.1979., 21. lpp. Direktīvā jaunākie grozījumi izdarīti ar Direktīvu 82/148/EEK (OV L 62, 5.3.1982., 22. lpp.).

([3]) OV L 193, 18.7.1983., 1. lpp. Direktīvā jaunākie grozījumi izdarīti ar Direktīvu 90/605/EEK (OV L 317, 16.11.1990., 60. lpp.).

▼B

2. pants

1. Šī direktīva attiecas uz apdrošināšanas veidiem un apdrošināšanas uzņēmumiem, kas minēti Direktīvas 73/239/EEK 1. pantā.

2. Šī direktīva neattiecas uz apdrošināšanas veidiem vai darbībām, uzņēmumiem vai iestādēm, uz kurām neattiecas Direktīva 73/239/EEK, kā arī uz minētās direktīvas 4. pantā minētajām iestādēm.

3. pants

Neatkarīgi no 2. panta 2. punkta dalībvalstis veic visus pasākumus, lai līdz 1994. gada 1. jūlijam likvidētu monopolu, kas dažās apdrošināšanas nozarēs piešķirts iestādēm, kuras reģistrētas to teritorijā un minētas Direktīvas 73/239/EEK 4. pantā.

II SADAĻA

APDROŠINĀŠANAS DARĪJUMU SĀKŠANA

4. pants

Direktīvas 73/239/EEK 6. pantu aizstāj ar šādu:

"6. pants

Lai sāktu darījumus tiešās apdrošināšanas jomā, vajadzīga licence.

Šādu licenci no piederības dalībvalstu kompetentajām iestādēm lūdz:

a) uzņēmumi, kas reģistrē galveno biroju šajās valstīs;

b) uzņēmumi, kas ir saņēmuši šā panta pirmajā daļā minēto licenci un izvērš darbību visā apdrošināšanas nozarē vai citās apdrošināšanas nozarēs."

5. pants

Direktīvas 73/239/EEK 7. pantu aizstāj ar šādu:

"7. pants

1. Licence ir derīga visā Kopienas teritorijā. Tā dod uzņēmumam atļauju veikt tajā darījumus, izmantojot tiesības veikt uzņēmējdarbību vai pakalpojumu sniegšanas brīvību.

2. Licenci piešķir darbībai noteiktā apdrošināšanas nozarē. Tā ir derīga visai apdrošināšanas nozarei, ja vien pretendents nav nodomājis apdrošināt tikai dažus pielikuma A punktā uzskaitītos šās nozares riskus.

Tomēr:

a) dalībvalstis var piešķirt licenci apdrošināšanas nozaru grupām, kas uzskaitītas pielikuma B punktā, pievienojot attiecīgu apzīmējumu, kas norādīts minētajā punktā;

b) licence, kas piešķirta vienai apdrošināšanas nozarei vai nozaru grupai, ir derīga arī papildu riska apdrošināšanai, kas pieder pie citas nozares, ja tiek ievēroti pielikuma C punktā minētie nosacījumi."

▼B

6. pants

Direktīvas 73/239/EEK 8. pantu aizstāj ar šādu punktu:

"8. pants

1. Apdrošināšanas uzņēmumiem, kas vēlas iegūt licenci, piederības dalībvalsts nosaka šādas prasības:

a) tiem jābūt kādā no šīm uzņēmējdarbības formām:

— Beļģijas Karalistē: "*société anonyme — naamloze vennootschap*","*société en commandite par actions — commanditaire vennootschap op aandelen*", "*association d'assurance mutuelle — onderlinge verzekeringsvereniging*", "*société coopérative — coöperatieve vennootschap*";

— Dānijas Karalistē: "*aktieselskaber*", "*gensidige selskaber*";

— Vācijas Federatīvajā Republikā: "*Aktiengesellschaft*", "*Versicherungsverein auf Gegenseitigkeit*", "*Öffentlich-rechtliches Wettbewerbsversicherungsunternehmen*";

— Francijas Republikā: "*société anonyme*", "*société d'assurance mutuelle*", "*institution de prévoyance régie par le code de la sécurité sociale*", "*institution de prévoyance régie par le code rural*" un "*mutuelles régies par le code de la mutualité*";

— Īrijā: "*incorporated companies limited by shares or by guarantee or unlimited*";

— Itālijas Republikā: "*società per azioni*", "*società cooperativa*", "*mutua di assicurazione*";

— Luksemburgas Lielhercogistē: "*société anonyme*", "*société en commandite par actions*", "*association d'assurances mutuelles*", "*société coopérative*";

— Nīderlandes Karalistē: "*naamloze vennootschap*", "*onderlinge waarborgmaatschappij*";

— Apvienotajā Karalistē: "*incorporated companies limited by shares or by guarantee or unlimited*", "*societies registered under the Industrial and Provident Societies Acts*", "*societies registered under the Friendly Societies Acts*", "*the association of underwriters known as Lloyd's*";

— Grieķijas Republikā: "*ανίνυμη εταώρια*", "*αλληλασφαλιστικός συνεταιρισμός*";

— Spānijas Karalistē: "*sociedad anónima*", "*sociedad mutua*", "*sociedad cooperativa*";

— Portugāles Republikā: "*sociedade anónima*", "*mútua de seguros*".

Apdrošināšanas uzņēmums var būt arī Eiropas uzņēmuma (*SE*) formā, kad tā būs ieviesta.

Turklāt vajadzības gadījumā dalībvalstis var izveidot uzņēmumus saskaņā ar jebkuru publisko tiesību formu, ja to mērķis ir veikt apdrošināšanas darījumus saskaņā ar nosacījumiem, kas ir līdzvērtīgi nosacījumiem, ar kuriem darbojas uzņēmumi, kurus regulē privāttiesības;

b) tie drīkst veikt darījumus tikai apdrošināšanas jomā un ar tiem tieši saistītas darbības, neveicot citādu komercdarbību;

c) tiem jāiesniedz darbības plāns saskaņā ar 9. pantu;

d) tiem jābūt obligāto garantiju fondam, kas paredzēts 17. panta 2. punktā;

▼B

e) tie efektīvi jāvada personām ar labu reputāciju un attiecīgu profesionālo kvalifikāciju vai pieredzi.

2. Uzņēmumam, kas vēlas iegūt licenci, lai izvērstu darbību citās apdrošināšanas nozarēs, vai paplašināt licenci, kas derīga tikai vienas nozares risku apdrošināšanai, jāiesniedz darbības plāns saskaņā ar 9. pantu.

Turklāt tam jāpierāda, ka tam ir 16. pantā paredzētā maksātspējas rezerve, un, ja attiecībā uz šīm citām nozarēm 17. panta 2. punkta noteikumos prasīts lielāks obligāto garantiju fonds nekā iepriekš, — ka tam šāds fonds ir.

3. Šī direktīva nekādā veidā neliedz dalībvalstīm paturēt spēkā vai ieviest normatīvos vai administratīvos aktus, kas liek apstiprināt statūtus un dibināšanas dokumentus un iesniegt citus dokumentus, kuri vajadzīgi normālai uzraudzībai.

Dalībvalstis tomēr nedrīkst pieņemt noteikumus, kas liek iepriekš apstiprināt vai regulāri darīt zināmus vispārīgos un īpašos apdrošināšanas nosacījumus, prēmiju lielumus un veidlapas un citus iespiedu dokumentus, kurus uzņēmums gatavojas izmantot darījumos ar apdrošinājuma ņēmējiem.

Dalībvalstis nedrīkst paturēt spēkā vai ieviest noteikumus, kas paredz iepriekšēju paziņojumu vai apstiprinājuma iegūšanu prēmiju likmju paredzētajai paaugstināšanai, ja vien tas nav ietverts vispārējā cenu kontroles sistēmā.

Šī direktīva nekādā ziņā neliedz dalībvalstīm noteikt, ka uzņēmumiem, kas vēlas iegūt vai ir ieguvuši licenci 18. apdrošināšanas nozarei, kura norādīta pielikuma A punktā, tiks pārbaudīti to tiešie vai netiešie personāla un aprīkojuma avoti, ietverot medicīniskās grupas kvalifikāciju un aprīkojuma kvalitāti, kas šiem uzņēmumiem pieejami, lai tie varētu izpildīt saistības, kas rodas, veicot darījumus šai apdrošināšanas nozarē.

4. Iepriekš minētajos noteikumos nedrīkst paredzēt, ka, izskatot licences lūgumu, tiek ņemtas vērā tirgus ekonomiskās vajadzības.”

7. pants

Direktīvas 73/239/EEK 9. pantu aizstāj ar šādu:

“9. pants

Darbības plānā, kas minēts 8. panta 1. punkta c) apakšpunktā, jābūt datiem vai liecībām par:

a) riskiem, kurus uzņēmums paredz apdrošināt;

b) galvenajiem pārapdrošināšanas principiem;

c) obligāto garantiju fonda posteņiem;

d) aprēķiniem par izdevumiem, kas saistīti ar administratīvo pakalpojumu ieviešanu un darījumu drošību; finanšu avotiem, no kuriem paredzēts segt šīs izmaksas, un, ja apdrošināmie riski pieder pie pielikuma A punktā norādītās 18. apdrošināšanas nozares — uzņēmuma rīcībā esošajiem avotiem, kas nodrošina solīto palīdzību;

un par pirmajiem trim finanšu gadiem arī:

e) aprēķiniem par pārvaldības izdevumiem, kas nav ieviešanas izmaksas, proti, kārtējiem vispārējiem izdevumiem un komisiju;

f) prēmiju vai maksājumu un prasījumu aprēķiniem;

g) paredzamo bilanci;

▼B

h) finanšu avotu aprēķiniem, kas paredzēti apdrošināšanas saistību segšanai un maksātspējas rezerves nodrošināšanai.”

8. pants

Dalībvalstu kompetentās iestādes nedod uzņēmumam atļauju sākt darījumus apdrošināšanas jomā, iekams nav informētas par to, kas ir tiešie vai netiešie akcionāri vai dalībnieki, kuriem ir būtiska līdzdalība, un par šās līdzdalības apjomu, neatkarīgi no tā, vai tās ir fiziskas vai juridiskas personas.

Kompetentās iestādes licenci atsaka, ja, ņemot vērā vajadzību nodrošināt apdrošināšanas uzņēmuma stabilu un saimniecisku vadību, tās neapmierina minēto akcionāru vai dalībnieku kvalifikācija.

III SADAĻA

APDROŠINĀŠANAS DARBĪBAS NOSACĪJUMU SASKAŅOŠANA

1. nodaļa

9. pants

Direktīvas 73/239/EEK 13. pantu aizstāj ar šādu:

“13. pants

1. Par apdrošināšanas uzņēmumu finanšu uzraudzību, tostarp par darījumiem, ko tas veic caur filiālēm vai izmantojot pakalpojumu sniegšanas brīvību, atbild vienīgi piederības dalībvalsts.

2. Finanšu uzraudzībā ietilpst uzdevums pārbaudīt visu apdrošināšanas uzņēmuma darbību un maksātspēju, kā arī tehnisko rezervju nodrošinājumu un līdzekļus, ar kuriem tās nodrošina, saskaņā ar piederības dalībvalsts noteikumiem vai praksi, kuros ievēroti Kopienas līmenī pieņemti noteikumi.

Ja attiecīgais uzņēmums ir licencēts apdrošināt riskus, kas pieder pie pielikuma A punktā norādītās 18. apdrošināšanas nozares, uzraudzību attiecina arī uz tehniskajiem līdzekļiem, kuri ir uzņēmuma rīcībā palīdzības darbībai, ko tas uzņēmies veikt, ja piederības dalībvalsts tiesību akti paredz šādu līdzekļu uzraudzību.

3. Piederības dalībvalsts kompetentās iestādes prasa, lai visiem apdrošināšanas uzņēmumiem būtu stabila vadības un grāmatvedības sistēma un piemērota iekšējās kontroles organizācija.”

10. pants

Direktīvas 73/239/EEK 14. pantu aizstāj ar šādu:

“14. pants

Filiāles dalībvalsts paredz, ka gadījumos, ja licencētam apdrošināšanas uzņēmumam kādā citā dalībvalstī darbojas filiāle, piederības dalībvalsts kompetentās iestādes, informējot filiāles dalībvalsts kompetentās iestādes, pašas vai ar šim nolūkam ieceltu personu starpniecību uzņēmuma teritorijā var pārbaudīt informāciju, kas vajadzīga, lai varētu īstenot uzņēmuma finanšu uzraudzību. Filiāles dalībvalsts iestādes var piedalīties šajā pārbaudē.”

▼B

11. pants

Direktīvas 73/239/EEK 19. panta 2. un 3. punktu aizstāj ar šādiem:

"2. Dalībvalstis prasa, lai visi apdrošināšanas uzņēmumi, kam galvenais birojs atrodas to teritorijā, regulāri iesniedz visus uzraudzībai vajadzīgos dokumentus un statistikas datus. Kompetentās iestādes cita citu nodrošina ar uzraudzībai vajadzīgajiem dokumentiem un informāciju.

3. Dalībvalstis veic vajadzīgos pasākumus, lai nodrošinātu kompetentajām iestādēm pilnvaras un līdzekļus, kas tām vajadzīgi, lai uzraudzītu apdrošināšanas uzņēmumu, kam galvenais birojs atrodas to teritorijā, darījumus, tostarp darījumus ārpus to teritorijas, saskaņā ar Padomes direktīvām, kas regulē šīs darbības, un nolūkā nodrošināt to izpildi.

Šīm pilnvarām un līdzekļiem jābūt tādiem, lai kompetentās iestādes jo īpaši spētu:

a) sīki izpētīt uzņēmuma stāvokli un visus darījumus, citu pasākumu starpā:

— vācot informāciju vai pieprasot iesniegt apdrošināšanas darījumu dokumentus,

— veicot pārbaudes uz vietas uzņēmuma teritorijā;

b) veikt visus attiecīgos un vajadzīgos pasākumus attiecībā uz uzņēmumu, tā direktoriem vai vadītājiem, vai personām, kam tajā ir kontrole, nodrošinot uzņēmuma darījumu atbilstību normatīvajiem un administratīvajiem aktiem, kuri uzņēmumam jāievēro visās dalībvalstīs, jo īpaši, darbības plānam, tādā mērā, cik tas ir obligāts, un lai novērstu vai izskaustu pārkāpumus, kas kaitē apdrošinājuma ņēmēju interesēm;

c) nodrošināt šo pasākumu izpildi, pēc vajadzības — piespiedu kārtā, attiecīgos gadījumos izmantojot tiesas līdzekļus.

Dalībvalstis var paredzēt noteikumus par to, kā kompetentās iestādes iegūst informāciju par līgumiem, kas atrodas pie starpniekiem."

12. pants

1. Ar šo tiek atcelti Direktīvas 88/357/EEK 11. panta 2. un 7. punkts.

2. Saskaņā ar valsts tiesību aktiem dalībvalstis ļauj apdrošināšanas uzņēmumiem, kuru galvenais birojs atrodas to teritorijā, pilnīgi vai daļēji nodot to līgumu portfeli, kuri noslēgti, izmantojot tiesības veikt uzņēmējdarbību vai pakalpojumu sniegšanas brīvību, Kopienā reģistrētam cesionāram, ja piederības dalībvalsts kompetentās iestādes apliecina, ka, ierēķinot nodošanu, tam ir pietiekama maksātspējas rezerve.

3. Ja filiāle izsaka priekšlikumu pilnīgi vai pa daļai nodot to līgumu portfeli, kuri noslēgti, izmantojot tiesības veikt uzņēmējdarbību vai pakalpojumu sniegšanas brīvību, jākonsultējas ar filiāles dalībvalsti.

4. Gadījumos, kas paredzēti 2. un 3. punktā, to uzņēmumu piederības dalībvalstu kompetentās iestādes, kuri veic portfeļa nodošanu, pieļauj nodošanu pēc tam, kad tai piekritušas tās dalībvalsts kompetentās iestādes, kurā atrodas risks.

5. To dalībvalstu kompetentās iestādes, kurām lūgts atzinums, sniedz atzinumu par apdrošināšanas uzņēmumu, kas veic nodošanu, vai izsaka piekrišanu piederības dalībvalstu kompetentajām iestādēm trīs mēnešu laikā pēc pieprasījuma saņemšanas; ja šajā laikā tās savu viedokli nav paziņojušas, to uzskata par labvēlīgu atzinumu vai par piekrišanu klusējot.

6. Nodošanu, kas atļauta saskaņā ar šo pantu, izziņo pēc tās dalībvalsts tiesību aktiem, kurā atrodas risks. Pēc nodošanas paliek spēkā

▼B

nodotajos līgumos apdrošinājuma ņēmējiem, apdrošinātajām personām un citām personām paredzētās tiesības vai saistības.

Šis nosacījums neietekmē dalībvalstu tiesības dot apdrošinājuma ņēmējiem iespēju noteiktā termiņā pēc šās nodošanas līgumu lauzt.

13. pants

Direktīvas 73/239/EEK 20. pantu aizstāj ar šādu:

"20. pants

1. Ja uzņēmums nepilda 15. panta prasības, tā piederības dalībvalsts kompetentā iestāde, par savu nodomu iepriekš paziņojusi riska dalībvalstu kompetentajām iestādēm, drīkst tam aizliegt brīvi rīkoties ar tā aktīviem.

2. Lai atjaunotu tāda uzņēmuma finanšu stāvokli, kura maksātspējas rezerve ir sarukusi zem 16. panta 3. punktā norādītā obligātā apjoma, uzņēmuma piederības dalībvalsts kompetentā iestāde pieprasa iesniegt apstiprināšanai stabila finanšu stāvokļa atjaunošanas plānu.

Ārkārtas gadījumos, ja kompetentā iestāde uzskata, ka uzņēmuma finanšu stāvoklis turpinās pasliktināties, tā var arī ierobežot vai aizliegt brīvu rīcību ar uzņēmuma aktīviem. Tā informē citu dalībvalstu iestādes, kuru teritorijā uzņēmums darbojas, par visiem pasākumiem, kādus tā veikusi, un šīs valstis pēc minētās valsts lūguma veic tādus pašus pasākumus.

3. Ja maksātspējas rezerve kļūst mazāka par garantiju fondu, kas noteikts 17. pantā, piederības dalībvalsts kompetentā iestāde pieprasa apstiprināšanai iesniegt īstermiņa finanšu plānu.

Tā var ierobežot vai aizliegt brīvu rīcību ar uzņēmuma aktīviem. Tā informē citu dalībvalstu iestādes, kuru teritorijā uzņēmums darbojas, par visiem pasākumiem, kādus tā veikusi, un pēc minētās valsts lūguma šīs valstis veic tādus pašus pasākumus.

4. Kompetentās iestādes var veikt arī pasākumus, kas vajadzīgi, lai aizsargātu apdrošināto personu intereses gadījumos, kas paredzēti 1., 2. un 3. punktā.

5. Dalībvalstis veic vajadzīgos pasākumus, lai saskaņā ar tās tiesību aktiem varētu 1., 2. un 3. punktā minētajos gadījumos aizliegt uzņēmumiem brīvi rīkoties ar to teritorijā izvietotiem aktīviem, ja uzņēmuma piederības dalībvalsts to lūdz un norāda, uz kuriem aktīviem šādi pasākumi attiecināmi."

14. pants

Direktīvas 73/239/EEK 22. pantu aizstāj ar šādu:

"22. pants

1. Apdrošināšanas uzņēmumam piešķirtu licenci piederības dalībvalsts kompetentā iestāde var atsaukt, ja uzņēmums:

a) nav izmantojis licenci 12 mēnešu laikā, nepārprotami atsakās no tās vai pārtraucis darījumus ilgāk par sešiem mēnešiem, ja vien šādos gadījumos attiecīgā dalībvalsts nav paredzējusi licences derīguma izbeigšanos;

b) vairs nepilda licences piešķiršanas nosacījumus;

▼B

c) atvēlētajā laikā nav spējis veikt pasākumus, kas iekļauti atjaunošanas plānā vai finanšu plānā, kas minēti 20. pantā;

d) rupji pārkāpj pienākumus, kas paredzēti noteikumos, kuri uz to attiecas.

Ja licenci atsauc vai tā kļuvusi nederīga, piederības dalībvalsts kompetentā iestāde par to informē citu valstu kompetentās iestādes, un tās veic attiecīgus pasākumus, kas liedz uzņēmumam to teritorijā sākt jaunus darījumus, izmantojot tiesības veikt uzņēmējdarbību vai pakalpojumu sniegšanas brīvību. Piederības dalībvalsts kompetentā iestāde sadarbībā ar šīm iestādēm veic pasākumus, kas vajadzīgi apdrošināto personu interešu aizsardzībai un, jo īpaši, ierobežo rīcību ar uzņēmuma aktīviem, ievērojot 20. panta 1. punktu, 2. punkta otro daļu un 3. punkta otro daļu.

2. Lēmumi par licences atsaukšanu precīzi jāpamato un jāpaziņo attiecīgajam uzņēmumam.”

15. pants

▼M6

1. Dalībvalstis pieprasa, lai jebkura fiziska vai juridiska persona vai šādas personas, kuras rīkojas saskaņoti, (turpmāk “potenciālais līdzdalības ieguvējs”), pieņemot lēmumu tieši vai netieši iegūt būtisku līdzdalību kādā apdrošināšanas uzņēmumā vai arī tieši vai netieši turpināt palielināt šādu būtisku līdzdalību tiktāl, ka tām piederošā balsstiesību vai kapitāla daļa sasniegtu vai pārsniegtu 20 %, 30 % vai 50 % vai apdrošināšanas uzņēmums kļūtu par to meitasuzņēmumu, (turpmāk “plānotā līdzdalības iegūšana”), kompetentajām iestādēm vispirms rakstveidā paziņo to, kurā apdrošināšanas uzņēmumā tās vēlas iegūt vai palielināt būtisku līdzdalību, norādot plānotās līdzdalības apmēru un 15.b panta 4. punktā norādīto būtisko informāciju. Dalībvalstīm nav jāpiemēro 30 % robežvērtība, ja tās saskaņā ar Direktīvas 2004/109/EK 9. panta 3. punkta a) apakšpunktu piemēro vienas trešdaļas robežvērtību.

---

2. Dalībvalstis pieprasa jebkurai fiziskai vai juridiskai personai, kura pieņēmusi lēmumu tieši vai netieši piedāvāt pārdot būtisku līdzdalību apdrošināšanas uzņēmumā, vispirms rakstveidā paziņot par to kompetentajām iestādēm, norādot tām savas plānotās līdzdalības apmēru. Šāda persona paziņo kompetentajām iestādēm arī to, vai tā pieņēmusi lēmumu samazināt savu būtisko līdzdalību tā, ka tās īpašumā esošo balsstiesību vai kapitāla daļa samazinātos līdz 20 %, 30 % vai 50 %, vai arī tā, ka apdrošināšanas uzņēmums vairs nebūtu tās meitasuzņēmums. Dalībvalstīm nav jāpiemēro 30 % robežvērtība, ja tās saskaņā ar Direktīvas 2004/109/EK 9. panta 3. punkta a) apakšpunktu piemēro vienas trešdaļas robežvērtību.

▼B

3. Apdrošināšanas uzņēmumi, tiklīdz tiem tas kļūst zināms, informē savu piederības dalībvalstu kompetentās iestādes par jebkuras līdzdalības iegūšanu vai atsavināšanu, kas rada daļu palielināšanos vai samazināšanos virs vai zem kāda no 1. un 2. punktā minētajiem lielumiem.

Vismaz reizi gadā tās dara kompetentajām iestādēm zināmus akcionāru un biedru vārdus, kuriem pieder būtiska līdzdalība, un šādas līdzdalības lielumu, kas norādīts, piemēram, informācijā, ko saņem ikgadējā akcionāru un dalībnieku kopsapulce, vai kas apliecina atbilstību noteikumiem, ko piemēro fondu biržu sarakstos iekļautiem uzņēmumiem.

4. Ja 1. punktā minēto personu ietekme var kaitēt apdrošināšanas uzņēmuma stabilai un saimnieciskai vadībai, piederības dalībvalstu kompetentās iestādes veic atbilstīgus pasākumus, lai labotu šo stāvokli. Šādi pasākumi var būt, piemēram, rīkojumi, sankcijas pret direktoriem

▼B

un vadītājiem vai attiecīgajiem akcionāriem vai dalībniekiem piederošajām daļām atbilstīgo balsstiesību atcelšana.

Līdzīgus pasākumus piemēro fiziskām vai juridiskām personām, kas neievēro pienākumu savlaicīgi sniegt informāciju, kas noteikta 1. punktā. Ja līdzdalība ir iegūta pretēji kompetento iestāžu iebildumam, dalībvalstis neatkarīgi no visām citām sankcijām, kas jāpieņem, paredz vai nu atbilstīgo balsstiesību atcelšanu, vai balsojuma atzīšanu par nederīgu, vai arī iespēju to anulēt.

▼M6

15.a pants

1. Kompetentās iestādes nekavējoties un jebkurā gadījumā divu darbdienu laikā pēc 15. panta 1. punktā prasītā paziņojuma saņemšanas, kā arī pēc šā panta 2. punktā minētās informācijas iespējamas vēlākas saņemšanas rakstveidā apstiprina saņemšanu potenciālajam līdzdalības ieguvējam.

Pēc rakstveida apstiprinājuma datuma, kas apliecina, ka ir saņemts gan paziņojums, gan visi dokumenti, kurus dalībvalstij pieprasīts šim paziņojumam pievienot, pamatojoties uz 15.b panta 4. punktā minēto sarakstu, kompetento iestāžu rīcībā ir ne vairāk kā sešdesmit darbdienas, (turpmāk "vērtēšanas periods"), lai veiktu 15.b panta 1. punktā paredzēto novērtējumu, (turpmāk "novērtējums").

Apstiprinot saņemšanu, kompetentās iestādes potenciālajam līdzdalības ieguvējam dara zināmu vērtēšanas perioda beigu datumu.

2. Vērtēšanas perioda laikā, bet ne pēc vērtēšanas perioda piecdesmitās darbdienas, kompetentās iestādes vajadzības gadījumā var pieprasīt papildu informāciju, kas vajadzīga, lai pabeigtu novērtējumu. Šo pieprasījumu veic rakstveidā, konkrēti norādot, kāda papildu informācija ir vajadzīga.

Vērtēšanas periods tiek pārtraukts no dienas, kad kompetentās iestādes pieprasa informāciju, līdz dienai, kad tiek saņemta potenciālā līdzdalības ieguvēja atbilde. Pārtraukums nepārsniedz divdesmit darbdienas. Kompetentās iestādes ir tiesīgas atkārtoti pieprasīt papildu vai precīzāku informāciju, taču šā iemesla dēļ vērtēšanas periodu pārtraukt nedrīkst.

3. Kompetentās iestādes drīkst pagarināt 2. punkta otrajā daļā minēto pārtraukumu līdz trīsdesmit darbdienām, ja potenciālais līdzdalības ieguvējs:

a) atrodas vai tiek regulēts ārpus Kopienas vai

b) ir fiziska vai juridiska persona, kura nav pakļauta uzraudzībai saskaņā ar šo direktīvu vai Direktīvu 85/611/EEK ([1]), Direktīvu 2002/83/EK ([2]), Direktīvu 2004/39/EK, Direktīvu 2005/68/EK ([3]) vai Direktīvu 2006/48/EK ([4]).

4. Ja kompetentās iestādes pēc novērtējuma pabeigšanas nolemj iebilst pret plānoto līdzdalības iegūšanu, tās, divu darbdienu laikā un nepārsniedzot vērtēšanas periodu, rakstveidā informē potenciālo līdzda-

([1]) Padomes Direktīva 85/611/EEK (1985. gada 20. decembris) par normatīvo un administratīvo aktu koordināciju attiecībā uz pārvedamu vērtspapīru kolektīvo ieguldījumu uzņēmumiem (PVKIU) (OV L 375, 31.12.1985., 3. lpp.). Direktīvā jaunākie grozījumi izdarīti ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2005/1/EK (OV L 79, 24.3.2005., 9. lpp.).

([2]) Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2002/83/EK (2002. gada 5. novembris) par dzīvības apdrošināšanu (OV L 345, 19.12.2002., 1. lpp.). Direktīvā jaunākie grozījumi izdarīti ar Direktīvu 2007/44/EK.

([3]) Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2005/68/EK (2005. gada 16. novembris) par pārapdrošināšanu (OV L 323, 9.12.2005., 1. lpp.). Direktīvā grozījumi izdarīti ar Direktīvu 2007/44/EK.

([4]) Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2006/48/EK (2006. gada 14. jūnijs) par kredītiestāžu darbības sākšanu un veikšanu (pārstrādāta versija) (OV L 177, 30.6.2006., 1. lpp.). Direktīvā jaunākie grozījumi izdarīti ar Direktīvu 2007/44/EK.

▼M6

lības ieguvēju un dara zināmu minētā lēmuma pamatojumu. Ja to paredz attiecīgās valsts tiesību akti, pēc potenciālā līdzdalības ieguvēja lūguma var publicēt attiecīgu atklātu paziņojumu par lēmuma pamatojumu. Tas neliedz dalībvalstij ļaut kompetentajai iestādei nākt klajā ar šādu paziņojumu arī tad, ja potenciālais līdzdalības ieguvējs to nav pieprasījis.

5. Ja kompetentās iestādes vērtēšanas perioda laikā rakstveidā neiebilst pret plānoto līdzdalības iegūšanu, tad to uzskata par apstiprinātu.

6. Kompetentās iestādes var noteikt maksimālo termiņu, kurā jāpabeidz plānotā līdzdalības iegūšana, un vajadzības gadījumā to var pagarināt.

7. Attiecībā uz paziņojumu sniegšanu kompetentajām iestādēm un šo iestāžu izsniegtām atļaujām balsstiesību vai kapitāla tiešai vai netiešai iegūšanai dalībvalstis nedrīkst piemērot stingrākas prasības par šajā direktīvā noteiktajām.

15.b pants

1. Izvērtējot 15. panta 1. punktā prasīto paziņojumu un 15.a panta 2. punktā minēto informāciju, kompetentās iestādes novērtē potenciālā līdzdalības ieguvēja stabilitāti un plānotās līdzdalības iegūšanas finansiālo pamatotību, lai nodrošinātu apdrošināšanas uzņēmuma, kurā plānots iegūt līdzdalību, noturīgu un rūpīgu pārvaldību un ņem vērā potenciālā līdzdalības ieguvēja iespējamo ietekmi uz apdrošināšanas uzņēmumu un šādus kritērijus:

a) potenciālā līdzdalības ieguvēja reputācija;

b) jebkuras personas, kura plānotās līdzdalības iegūšanas rezultātā vadīs apdrošināšanas uzņēmuma darbību, reputācija un pieredze;

c) potenciālā līdzdalības ieguvēja finanšu stabilitāte, jo īpaši saistībā ar veiktās un plānotās uzņēmējdarbības veidu apdrošināšanas uzņēmumā, kurā plānots iegūt līdzdalību;

d) vai apdrošināšanas uzņēmums spēs pildīt un turpmāk pildīs uzraudzības prasības, pamatojoties uz šo direktīvu un attiecīgā gadījumā citām direktīvām, sevišķi Direktīvām 73/239/EEK, 98/78/EK ([1]), 2002/13/EK ([2]) un 2002/87/EK ([3]), un jo īpaši – vai uzņēmumu grupas struktūra, kuras sastāvā tas iekļausies, ļauj īstenot efektīvu uzraudzību, nodrošināt efektīvu informācijas apmaiņu un noteikt kompetento iestāžu uzraudzības pilnvaru sadalījumu;

e) vai nav pamats domāt, ka saistībā ar plānoto līdzdalības iegūšanu ir veikta nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšana un terorisma finansēšana vai ir mēģināts veikt šādas darbības Direktīvas 2005/60/EK ([4]) 1. panta nozīmē vai ka plānotā līdzdalības iegūšana varētu palielināt šādu risku.

2. Kompetentās iestādes var iebilst pret plānoto līdzdalības iegūšanu tikai tad, ja tām ir pamatots iemesls tā rīkoties, jo nav izpildīti 1. punktā

([1]) Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 98/78/EK (1998. gada 27. oktobris) par apdrošināšanas vai pārapdrošināšanas grupu apdrošināšanas un pārapdrošināšanas uzņēmumu papildu uzraudzību (OV L 330, 5.12.1998., 1. lpp.). Direktīvā jaunākie grozījumi izdarīti ar Direktīvu 2005/68/EK.

([2]) Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2002/13/EK (2002. gada 5. marts), ar ko groza Padomes Direktīvu 73/239/EEK attiecībā uz nedzīvības apdrošināšanas uzņēmumiem noteikto maksātspējas rezerves prasību (OV L 77, 20.3.2002., 17. lpp.).

([3]) Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2002/87/EK (2002. gada 16. decembris) par papildu uzraudzību kredītiestādēm, apdrošināšanas uzņēmumiem un ieguldījumu sabiedrībām finanšu konglomerātos (OV L 35, 11.2.2003., 1. lpp.). Direktīvā grozījumi izdarīti ar Direktīvu 2005/1/EK.

([4]) Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2005/60/EK (2005. gada 26. oktobris) par to, lai nepieļautu finanšu sistēmas izmantošanu nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanai un teroristu finansēšanai (OV L 309, 25.11.2005., 15. lpp.).

▼M6

norādītie kritēriji, vai ja potenciālā līdzdalības ieguvēja iesniegtā informācija ir nepilnīga.

3. Dalībvalstis nenosaka nekādus priekšnoteikumus attiecībā uz iegūstamo līdzdalības līmeni un neļauj attiecīgās valsts kompetentajām iestādēm izvērtēt plānoto līdzdalības iegūšanu saistībā ar tirgus ekonomiskajām vajadzībām.

4. Dalībvalstis dara zināmu atklātībai sarakstu ar informāciju, kas vajadzīga novērtējuma veikšanai un kas kompetentajām iestādēm ir jāsaņem, kad tām iesniedz 15. panta 1. punktā minēto paziņojumu. Prasītā informācija ir samērīga un atbilst potenciālā līdzdalības ieguvēja un plānotās līdzdalības iegūšanas veidam. Dalībvalstis nepieprasa informāciju, kas nav būtiska piesardzīga novērtējuma veikšanai.

5. Neatkarīgi no 15.a panta 1., 2. un 3. punkta, ja kompetentajai iestādei ir paziņots par diviem vai vairākiem priekšlikumiem iegūt vai palielināt būtisku līdzdalību vienā un tai pašā apdrošināšanas uzņēmumā, tad kompetentā iestāde visu potenciālo līdzdalības ieguvēju priekšlikumus izskata nediskriminējošā veidā.

15.c pants

1. Veicot novērtēšanu, attiecīgās kompetentās iestādes strādā, savstarpēji pilnībā konsultējoties, ja potenciālais līdzdalības ieguvējs ir:

a) citā dalībvalstī vai citā, ar plānoto līdzdalības iegūšanu nesaistītā nozarē licencēta kredītiestāde, dzīvības apdrošināšanas uzņēmums, apdrošināšanas uzņēmums, pārapdrošināšanas uzņēmums, ieguldījumu sabiedrība vai pārvaldības sabiedrība Direktīvas 85/611/EEK 1.a panta 2. punkta nozīmē (turpmāk "PVKIU pārvaldības sabiedrība");

b) citā dalībvalstī vai citā, ar plānoto līdzdalības iegūšanu nesaistītā nozarē licencētas kredītiestādes, dzīvības apdrošināšanas uzņēmuma, apdrošināšanas uzņēmuma, pārapdrošināšanas uzņēmuma, ieguldījumu sabiedrības vai PVKIU pārvaldības sabiedrības mātesuzņēmums; vai

c) citā dalībvalstī vai citā, ar plānoto līdzdalības iegūšanu nesaistītā nozarē licencēta fiziska vai juridiska persona, kura kontrolē kredītiestādi, dzīvības apdrošināšanas uzņēmumu, apdrošināšanas uzņēmumu, pārapdrošināšanas uzņēmumu, ieguldījumu sabiedrību vai PVKIU pārvaldības sabiedrību.

2. Kompetentās iestādes bez nepamatotas kavēšanās sniedz cita citai jebkuru informāciju, kas ir būtiska vai noderīga novērtējumam. Šajā sakarā kompetentās iestādes cita citai pēc pieprasījuma paziņo visu būtisko informāciju un pēc savas ierosmes – visu noderīgo informāciju. Kompetentā iestāde, kas izsniegusi licenci apdrošināšanas uzņēmumam, kurā plānots iegūt līdzdalību, savā lēmumā norāda ikvienu par potenciālo līdzdalības ieguvēju atbildīgās kompetentās iestādes pausto viedokli vai atrunu.

▼B

16. pants

1. Dalībvalstis nodrošina, ka visām personām, kas strādā vai strādājušas kompetentajās iestādēs, kā arī revidentiem un ekspertiem, kas strādā kompetento iestāžu interesēs, ir pienākums glabāt profesionālo noslēpumu. Tas nozīmē, ka konfidenciālu informāciju, ko tās var saņemt, pildot pienākumus, nedrīkst izpaust nevienai personai vai iestādei, izņemot pārskata vai apkopojuma formā tā, ka nav iespējams atpazīt konkrētus apdrošināšanas uzņēmumus, izņemot gadījumus, uz kuriem attiecas krimināltiesības.

▼B

Tomēr, ja apdrošināšanas uzņēmumu atzīst par maksātnespējīgu vai likvidējamu, konfidenciālu informāciju, kas neattiecas uz trešām personām, kuras iesaistītas mēģinājumos labot apdrošināšanas uzņēmuma stāvokli, var izpaust, izskatot civillietas vai komerclietas.

2. Dažādu dalībvalstu kompetentajām iestādēm 1. punkts neliedz apmainīties ar informāciju saskaņā ar direktīvām, kas attiecas uz apdrošināšanas uzņēmumiem. Uz šādu informāciju attiecas pienākuma glabāt profesionālo noslēpumu nosacījumi, kā paredzēts 1. punktā.

▼M2

3. Dalībvalstis var slēgt sadarbības līgumus, kuros paredz informācijas apmaiņu ar trešo valstu kompetentajām iestādēm vai ar trešo valstu iestādēm vai organizācijām, kā noteikts 5. un 5.a punktā, vienīgi tad, ja uz sniedzamo informāciju attiecas profesionālā noslēpuma glabāšanas garantijas, kas ir vismaz līdzvērtīgas tām, kuras minētas šajā pantā. Šāda informācijas apmaiņa notiek, lai minētās iestādes vai organizācijas varētu pildīt to pārraudzības funkcijas.

Ja informācijas izcelsme ir citā dalībvalstī, to drīkst izpaust tikai ar to kompetento iestāžu noteiktu piekrišanu, kuras ir sniegušas šo informāciju, un attiecīgi tikai tiem mērķiem, attiecībā uz ko šīs iestādes ir devušas savu piekrišanu.

▼M5

4. Kompetentās iestādes, kas saņem konfidenciālu informāciju saskaņā ar 1. vai 2. punktu, drīkst to izmantot vienīgi savu uzdevumu izpildē:

— pārbaudot, vai ir izpildīti nosacījumi, kas reglamentē darbības sākšanu apdrošināšanas jomā, un atvieglojot šādas uzņēmējdarbības uzraudzību, jo īpaši attiecībā uz tehnisko rezervju, maksātspējas normas, administratīvo un grāmatvedības procedūru un iekšējās kontroles mehānismu uzraudzību,

— uzliekot sankcijas,

— sakarā ar kāda kompetentās iestādes lēmuma pārsūdzēšanu administratīvā kārtā vai,

▼C1

— tiesvedībā, ko sāk saskaņā ar 56. pantu vai īpašiem noteikumiem, kuri paredzēti šajā direktīvā un citās direktīvās, kas attiecas uz apdrošināšanas uzņēmumiem un pārapdrošināšanas uzņēmumiem.

▼M5

5. Šā panta 1. un 4. punkta noteikumi neliedz apmainīties ar informāciju kādas dalībvalsts divām vai vairākām kompetentajām iestādēm vai dalībvalstu starpā, vai starp kompetentajām iestādēm un:

— iestādēm, kas atbild par kredītiestāžu un citu finansu organizāciju uzraudzību, un iestādēm, kas atbild par finanšu tirgu uzraudzību,

— struktūrām, kas iesaistītas apdrošināšanas un pārapdrošināšanas uzņēmumu likvidēšanā, bankrota procedūrā un tamlīdzīgās procedūrās, un

— personām, kas atbild par likumā noteikto revīziju apdrošināšanas uzņēmumos, pārapdrošināšanas uzņēmumos un citās finanšu iestādēs,

veicot uzraudzības uzdevumus un izpaužot struktūrām, kas vada piespiedu likvidācijas procesu vai garantiju fondu, informāciju, kas ir vajadzīga to pienākumu izpildei. Uz informāciju, ko šīs iestādes, struktūras un personas saņem, attiecas pienākums glabāt dienesta noslēpumu, kā norādīts 1. punktā.

▼C1

5.a Neatkarīgi no 1. līdz 4. punkta noteikumiem, dalībvalstis var atļaut informācijas apmaiņu starp kompetentajām iestādēm un:

▼C1

— iestādēm, kas atbild par apdrošināšanas uzņēmumu un pārapdrošināšanas uzņēmumu likvidēšanā, bankrota procedūrā un tamlīdzīgās procedūrās iesaistīto struktūru pārraudzību, vai

— iestādēm, kuras atbild par to personu pārraudzību, kas veic likumā noteikto grāmatvedības dokumentu revīziju apdrošināšanas vai pārapdrošināšanas uzņēmumos, kredītiestādēs, ieguldījumu sabiedrībās un citās finanšu iestādēs, vai

— neatkarīgiem apdrošināšanas vai pārapdrošināšanas uzņēmumu aktuāriem, kas veic šo uzņēmumu juridisko uzraudzību, un struktūrām, kas pārrauga šos aktuārus.

Dalībvalstis, kuras izmanto pirmajā daļā paredzēto iespēju, pieprasa vismaz šādu nosacījumu izpildi:

— šī informācija ir izmantojama, lai veiktu pirmajā daļā minēto pārraudzību vai juridisko uzraudzību,

— uz šādu informāciju attiecas dienesta noslēpuma nosacījumi, kā paredzēts 1. punktā,

— ja informācija ir nākusi no citas dalībvalsts, to nedrīkst izpaust bez skaidras to kompetento iestāžu piekrišanas, kas to sniegušas, un to drīkst izpaust tikai tiem nolūkiem, kam šīs iestādes devušas piekrišanu.

Dalībvalstis paziņo Komisijai un pārējām dalībvalstīm to iestāžu, personu un struktūru nosaukumus, kas drīkst saņemt informāciju saskaņā ar šo punktu.

▼M1

5.b Neatkarīgi no 1. līdz 4. punkta noteikumiem dalībvalstis, nolūkā stiprināt finanšu sistēmas stabilitāti un vienotību, drīkst atļaut informācijas apmaiņu starp kompetentajām iestādēm un iestādēm vai struktūrām, kas saskaņā ar tiesību aktiem atbild par uzņēmējdarbības tiesību pārkāpumu atklāšanu un izmeklēšanu.

Dalībvalstis, kas izmanto pirmajā daļā paredzēto iespēju, liek izpildīt vismaz šādus nosacījumus:

— šī informācija ir vajadzīga, lai izpildītu pirmajā daļā minēto pārraudzības uzdevumu,

— uz šajā sakarā saņemto informāciju attiecas profesionālā noslēpuma nosacījumi, kā paredzēts 1. punktā,

— ja informācijas izcelsme ir citā dalībvalstī, to drīkst izpaust tikai ar to kompetento iestāžu noteiktu piekrišanu, kuras ir sniegušas šo informāciju, un, attiecīgi, tikai tiem mērķiem, attiecībā uz ko šīs iestādes devušas savu piekrišanu.

Ja dalībvalstī pirmajā daļā minētajām iestādēm vai struktūrām atklāšanas vai izskatīšanas uzdevumu palīdz pildīt šim nolūkam norīkotas, ņemot vērā viņu īpašo kompetenci, personas, kas nestrādā valsts sektorā, uz šādām personām drīkst ar otrajā daļā paredzētajiem nosacījumiem attiecināt pirmajā daļā paredzēto informācijas apmaiņas iespēju.

Lai ieviestu otrās daļas pēdējo ievilkumu, pirmajā daļā minētās iestādes vai struktūras kompetentajām iestādēm, kas sniegušas attiecīgo informāciju, paziņo to personu vārdus un tiešos pienākumus, kam tā ir jāsūta.

Dalībvalstis Komisijai un pārējām dalībvalstīm paziņo savas iestādes vai struktūras, kas drīkst saņemt informāciju saskaņā ar šo punktu.

Līdz 2000. gada 31. decembrim Komisija sniedz ziņojumu par šā punkta piemērošanu.

▼M3

5.c Šis pants neierobežo to, ka kompetentās iestādes nosūta

— centrālajām bankām un citām organizācijām ar līdzīgām funkcijām, kas ir monetārās iestādes,

▼M3

— ja vajadzīgs, citām valsts iestādēm, kas ir atbildīgas par maksājumu sistēmu pārraudzību,

informāciju, kas paredzēta to pienākumu veikšanai, kā arī to, ka šīs iestādes vai organizācijas nosūta kompetentajām iestādēm tādu informāciju, kas tām varētu būt vajadzīga 4. punkta nolūkos. Uz šajā kontekstā saņemto informāciju attiecina šajā pantā paredzētos noteikumus par dienesta noslēpumu.

▼B

6. Turklāt neatkarīgi no 1. un 4. punkta dalībvalstis atbilstīgi likuma noteikumiem drīkst atļaut sniegt noteiktu informāciju citām pārvaldes struktūrām, kuru kompetencē ir kredītiestāžu, finanšu iestāžu, ieguldījumu pakalpojumu un apdrošināšanas sabiedrību uzraudzības likumdošana, un inspektoriem, kas strādā minēto struktūru interesēs.

Šādu informāciju drīkst izpaust vienīgi tad, ja tas vajadzīgs uzraudzībai.

Dalībvalstis tomēr nosaka, ka informāciju, ko saņem saskaņā ar 2.un 5. punktu vai iegūst Direktīvas 73/239/EEK 14. pantā minētajās pārbaudēs uzņēmuma teritorijā, nekādā gadījumā nedrīkst izpaust šajā punktā minētajos apstākļos citādi, kā vien ar to kompetento iestāžu nepārprotamu piekrišanu, kuras šo informāciju sniegušas, vai ar kompetento iestāžu nepārprotamu piekrišanu dalībvalstīs, kurās veiktas attiecīgās pārbaudes.

▼M1

16.a pants

1. Dalībvalstis nosaka vismaz to, ka:

a) personām, kam dota atļauja Direktīvas 84/253/EEK ([1]) nozīmē, kuras finanšu uzņēmumā pilda uzdevumu, kas paredzēts Direktīvas 78/660/EEK ([2]) 51. pantā, Direktīvas 83/349/EEK 37. pantā vai Direktīvas 85/611/EEK 31. pantā, vai jebkuru citu tiesību aktos noteiktu uzdevumu, ir pienākums kompetentajām iestādēm tūlīt ziņot par visiem faktiem vai lēmumiem sakarā ar uzņēmumu, kas tām šo uzdevumu izpildē kļuvuši zināmi un var:

   — būt to normatīvo aktu būtisks pārkāpums, kas nosaka atļaujas piešķiršanas nosacījumus vai kas īpaši reglamentē finanšu uzņēmumu darbību, vai

   — iespaidot finanšu uzņēmuma turpmāko darbību, vai

   — likt atteikties apstiprināt pārskatus vai likt izteikt iebildumus;

b) tāpat šīm personām ir pienākums ziņot par visiem faktiem un lēmumiem, kas tām kļuvuši zināmi, izpildot uzdevumu, kā aprakstīts a) apakšpunktā, uzņēmumā, kam ar finanšu uzņēmumu ir ciešas saiknes kontroles attiecību dēļ un kurā tās pilda iepriekš minēto uzdevumu.

2. Kāda 1. punktā minēta fakta vai lēmuma labticīga izpaušana kompetentajām iestādēm, ko izdara personas, kam ir atļauja Direktīvas 84/253/EEK nozīmē, nav līgumā vai kādā normatīvā vai administratīvā aktā paredzēta informācijas izpaušanas ierobežojuma pārkāpums, un šādām personām neuzliek nekādu atbildību.

▼B

2. nodaļa

17. pants

Direktīvas 73/239/EEK 15. pantu aizstāj ar šādu:

([1]) OV L 126, 12.5.1984., 20. lpp.
([2]) OV L 222, 14.8.1978., 11. lpp. Direktīvā jaunākie grozījumi izdarīti ar Direktīvu 90/605/EEK (OV L 317, 16.11.1994., 60. lpp.).

▼B

“15. pants

1. Piederības dalībvalsts visiem apdrošināšanas uzņēmumiem nosaka prasību izveidot visai tā darbībai pietiekamas tehniskās rezerves.

Šo tehnisko rezervju apjomu nosaka saskaņā ar Direktīvas 91/674/EEK noteikumiem.

2. Piederības dalībvalsts prasa, lai apdrošināšanas uzņēmumi no atbilstīgiem aktīviem saskaņā ar Direktīvas 88/357/EEK 6. pantu veidotu tehniskās rezerves visai to darbībai. Attiecībā uz riskiem, kas atrodas Eiropas Kopienas teritorijā, šiem aktīviem jābūt lokalizētiem Kopienā. Dalībvalstis nedrīkst noteikt apdrošināšanas uzņēmumiem kādu konkrētu dalībvalsti, kurā lokalizējami aktīvi. Piederības dalībvalsts tomēr var mīkstināt noteikumus, kas attiecas uz aktīvu lokalizāciju.

3. Ja dalībvalsts atļauj nodrošināt tehniskās rezerves ar prasījumiem pret pārapdrošinātājiem, tā nosaka atļauto procentuālo attiecību. Šādos gadījumos tā nedrīkst norādīt, kur lokalizējami aktīvi, kas pārstāv šādus prasījumus.”

18. pants

Direktīvas 72/239/EEK 15.a pantu aizstāj ar šādu:

“15.a pants

1. Dalībvalstis prasa, lai visi apdrošināšanas uzņēmumi, kam galvenais birojs atrodas to teritorijā un kas apdrošina riskus, kuri pieder pie pielikuma A punkta 14. nozares riskiem (turpmāk saukti par “kredītapdrošināšanu”), izveidotu izlīdzināšanas rezerves, no kurām kompensēt tehnisko rezervju deficītu vai prasījumus, kas pārsniedz vidējo finanšu gada apjomu.

2. Izlīdzināšanas rezerves aprēķina saskaņā ar noteikumiem, kurus piederības dalībvalsts nosaka pēc vienas no četrām metodēm, kas dotas pielikuma D punktā un uzskatāmas par līdzvērtīgām.

3. Līdz apjomam, kādu aprēķina saskaņā ar metodēm, kas norādītas pielikuma D punktā, izlīdzināšanas rezerves neņem vērā, aprēķinot maksātspējas rezervi.

4. Dalībvalstis var atbrīvot apdrošināšanas uzņēmumus, kuru galvenais birojs atrodas to teritorijā, no pienākuma izveidot izlīdzināšanas rezerves kredītapdrošināšanas darījumiem, ja saņemamās prēmijas vai maksājumi par kredītapdrošināšanu veido mazāk par 4 % no kopējām saņemtajām prēmijām vai maksājumiem un mazāk par ECU 2 500 000.”

19. pants

Ar šo tiek atcelts Direktīvas 88/357/EEK 23. pants.

20. pants

Izvēloties aktīvus, no kuriem veidot tehniskās rezerves, ņem vērā uzņēmuma darbības veidu, rūpējoties, lai uzņēmuma nodrošināto ieguldījumu drošība, peļņa un pārdošanas iespējas būtu daudzveidīgas un pietiekami izkliedētas.

▼B

21. pants

▼M5

1. Piederības dalībvalsts nedrīkst atļaut apdrošināšanas uzņēmumiem segt to tehniskās rezerves un izlīdzināšanas rezerves ar aktīviem, kas nav ietverti sekojošos veidos:

▼B

A. **Ieguldījumi**

a) parādzīmes, obligācijas un citi naudas un kapitāla tirgus dokumenti;

b) aizdevumi;

c) akcijas un citi ieguldījumi ar mainīgu ienākumu;

d) ieguldījumu apliecības vērtspapīru kolektīvo ieguldījumu uzņēmumos un citos ieguldījumu fondos;

e) zeme, ēkas un nekustamā īpašuma tiesības.

B. **Parādi un prasījumi**

▼M5

f) Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2005/68/EK (2005. gada 16. novembris) par pārapdrošināšanu ([1]) 46. pantā minēto īpašam nolūkam dibināto sabiedrību un pārapdrošinātāju atmaksājamie parādi, tostarp pārapdrošinātāju daļas tehniskajās rezervēs;

▼B

g) noguldījumi cedējošajos uzņēmumos un to parādi;

h) apdrošinājuma ņēmēju un starpnieku parādi, kas rodas tiešos un pārapdrošināšanas darījumos;

i) prasījumi, kas rodas sakarā ar īpašumu izglābšanu un atteikšanos no tiesībām;

j) atmaksājamie nodokļi;

k) prasījumi pret garantiju fondiem.

C. **Citi**

l) materiālie pamatlīdzekļi, izņemot zemi un ēkas, kas vērtējami, ņemot vērā paredzamo amortizāciju;

m) nauda bankā un kasē, noguldījumi kredītiestādēs un citās iestādēs, kam atļauts pieņemt noguldījumus;

n) atliktās līgumu izmaksas;

o) uzkrātie procenti un īre, citi uzkrātie ienākumi un priekšapmaksa.

Lloyd's apdrošināšanas sabiedrībā aktīvos ietilpst arī garantijas un kredītvēstules, ko izsniedz kredītiestādes Direktīvas 77/780/EEK ([2]) nozīmē vai apdrošināšanas uzņēmumi, līdz ar pārbaudāmām summām, kas izriet no dzīvības apdrošināšanas polisēm, tiktāl, cik tie ir dalībniekiem piederoši līdzekļi.

▼M5

Ja tajos ietilpst kādi aktīvi vai aktīvu veids, kas minēts šā panta pirmajā daļā, tas nenozīmē, ka tehnisko rezervju segšanai tādējādi pieņemami visi šie aktīvi. Piederības dalībvalsts izstrādā detalizētus noteikumus, kuros precizē pieņemamu aktīvu izmantošanu.

([1]) OV L 323, 9.12.2005., 1. lpp.
([2]) OV L 322, 17.12.1977., 30. lpp. Direktīvā jaunākie grozījumi izdarīti ar Direktīvu 89/646/EEK (OV L 386, 30.12.1989., 1. lpp.).

▼B

Nosakot un piemērojot šos noteikumus, piederības dalībvalsts jo īpaši nodrošina šādu principu ievērošanu:

i) aktīvus, no kuriem veido tehniskās rezerves, novērtē, atskaitot visus parādus, kas rodas, tos iegūstot;

ii) visus aktīvus vērtē racionāli, ierēķinot risku, ka daļa līdzekļu nav realizējama. Tā materiālos pamatlīdzekļus, izņemot zemi un ēkas, izmanto par tehniskajām rezervēm vienīgi tad, ja tos vērtē, ierēķinot paredzamo amortizāciju;

iii) aizdevumus uzņēmumiem, valsts iestādēm vai starptautiskām organizācijām, vietējām vai reģionālām pašvaldībām vai fiziskām personām var izmantot tehnisko rezervju veidošanai vienīgi tad, ja ir pietiekamas garantijas to drošībai, ja tās ir balstītas uz aizņēmēja statusu, ķīlām, bankas garantijām vai apdrošināšanas uzņēmumu garantijām, vai citādām garantijām;

iv) atvasinātos dokumentus, kā iespējas darījumus, standartizētus nākotnes darījumus un mijmaiņas darījumus kopā ar aktīviem, kas veido tehniskās rezerves, var izmantot vienīgi tad, ja tie palīdz samazināt investīciju risku vai veicināt efektīvu līgumu portfeļa pārvaldi. Tie vērtējami racionāli, un tos ņem vērā, vērtējot pakārtotos aktīvus;

v) tirgojamus vērtspapīrus, kurus netirgo regulētā tirgū, var izmantot tehnisko rezervju veidošanai tikai tad, ja tie ir realizējami īsā termiņā;

vi) trešās personas parādus un prasījumus pret tām var izmantot tehnisko rezervju veidošanai tikai pēc visu to summu atrēķināšanas, ko uzņēmums ir parādā trešai personai;

vii) visu parādu un prasījumu vērtība, kurus pieņem tehnisko rezervju veidošanai, aprēķināma racionāli, ierēķinot risku, ka daļa summas nav realizējama. Jo īpaši, apdrošinājuma ņēmēju un starpnieku parādi, kas radušies apdrošināšanas un pārapdrošināšanas darījumos, izmantojami tikai tad, ja tie nav dzēsti ilgāk par trijiem mēnešiem;

viii) ja piederošajos aktīvos ietilpst ieguldījums meitas uzņēmumā, kurš pilnīgi vai pa daļai pārvalda uzņēmuma ieguldījumus, piederības dalībvalstij, piemērojot šajā pantā norādītos noteikumus un principus, jāņem vērā meitas uzņēmuma pakārtoto aktīvu apjoms; tāpat piederības dalībvalsts var rīkoties ar citu meitas uzņēmumu aktīviem;

ix) atliktās līguma izmaksas var izmantot tehnisko rezervju veidošanai tikai tādā mērā, cik tās saskan ar aprēķinātajām tehniskajām rezervēm par nenopelnītajām prēmijām.

2. Neatkarīgi no šā panta 1. punkta ārkārtējos apstākļos pēc apdrošināšanas uzņēmuma lūguma piederības dalībvalsts pagaidu kārtā, pēc rūpīgi pārdomāta lēmuma tehnisko rezervju veidošanai var saskaņā ar 20. pantu pieņemt citādus aktīvus.

22. pants

▼M5

1. Attiecībā uz tehnisko rezervju un izlīdzināšanas rezervju seguma aktīviem piederības dalībvalsts apdrošināšanas uzņēmumiem prasa neieguldīt vairāk par:

▼B

a) 10 % no kopējām bruto tehniskajām rezervēm vienā zemes gabalā vai ēkā, vai vairākos zemes gabalos vai ēkās, kas atrodas pietiekami tuvu, lai tās būtu uzskatāmas par vienu ieguldījumu;

b) 5 % no tā kopējām bruto tehniskajām rezervēm, saskaitot kopā, akcijās un citos tirgojamos vērtspapīros, kas pielīdzināmi akcijām,

▼B

obligācijām, parādzīmēm un citiem tā paša uzņēmuma naudas un kapitāla tirgus dokumentiem, vai aizņēmumos, kurus piešķir šim pašam aizņēmuma ņēmējam, aizņēmumos neieskaitot tās, kas piešķirti valsts, reģionālajām vai vietējām iestādēm vai starptautiskajām organizācijām, kuru locekļi ir viena vai vairākas dalībvalstis. Šo robežu var paaugstināt līdz 10 %, ja uzņēmums neiegulda vairāk par 40 % no bruto tehniskajām rezervēm aizņēmumos vai emitentu un aizņēmuma ņēmēju vērtspapīros, katrā no tām ieguldot vairāk par 5 % no tā aktīviem;

c) 5 % no kopējām bruto tehniskajām rezervēm nenodrošinātos aizdevumos, ieskaitot 1 % par katru nenodrošinātu aizdevumu, izņemot aizdevumus, ko piešķir kredītiestādēm, apdrošināšanas uzņēmumiem — ciktāl to pieļauj Direktīvas 73/239/EEK 8. pants — un ieguldījumu uzņēmumiem, kas reģistrēti kādā no dalībvalstīm;

d) 3 % no tā kopējām bruto tehniskajām rezervēm kasē esošajā naudā;

e) 10 % no tā kopējām bruto tehniskajām rezervēm akcijās, citos vērtspapīros, kas pielīdzināmi akcijām, un parādzīmēm, ko netirgo regulētos tirgos.

2. Ja 1. punktā minētā ieguldījumu robeža kādā konkrētā apdrošināšanas nozarē nav noteikta, tas nenozīmē, ka šā veida aktīvus tehniskajām rezervēm var izmantot neierobežoti. Piederības dalībvalsts paredz sīkākus noteikumus, kas precizē pieņemamu aktīvu izmantošanu. Nosakot un piemērojot šos noteikumus, tā nodrošina, ka tiek ievēroti šādi principi:

i) aktīviem, no kuriem veido tehniskās rezerves, jābūt tik daudzveidīgiem un tā izkliedētiem, lai nepieļautu pārmērīgu atkarību no viena veida aktīviem, ieguldījumu tirgus vai ieguldījumiem;

ii) ieguldījumus tādu veidu aktīvos, kas rada lielu riska iespējamību sakarā ar šā aktīva būtību vai emitenta kvalitāti, ierobežo līdz racionālam līmenim;

iii) ierobežojot konkrētu veidu aktīvus, tehnisko rezervju aprēķinos jāņem vērā pārapdrošināšanas darījumi;

iv) ja piederošie aktīvi ietver ieguldījumus meitas uzņēmumā, kas pilnīgi vai pa daļai pārvalda uzņēmuma ieguldījumus, piederības dalībvalstij, piemērojot šajā pantā norādītos noteikumus un principus, jāņem vērā meitas uzņēmuma pakārtotie aktīvi; tāpat piederības dalībvalsts var rīkoties ar citu meitas uzņēmumu aktīviem;

v) tehniskajās rezervēs izmantoto aktīvu procentam, kas pieder pie nelikvīdajiem ieguldījumiem, jābūt racionālam;

vi) ja šie aktīvi ietver aizdevumus kredītiestādēm vai šo iestāžu emitētas parādzīmes, piederības dalībvalsts, piemērojot šā panta noteikumus un principus, var ņemt vērā šo kredītiestāžu pakārtotos aktīvus. Šādu procedūru var piemērot tikai tad, ja kredītiestādei galvenais birojs atrodas kādā no dalībvalstīm, tā ir pilnīgā šās dalībvalsts un/vai šās dalībvalsts pašvaldību īpašumā un tās darbība saskaņā ar statūtiem un dibināšanas dokumentu ir vienīgi caur starpniekiem dot aizdevumus valstij vai valsts garantētus aizdevumus, vai dot aizdevumus vietējām pašvaldībām vai vietējo pašvaldību garantētus aizdevumus, vai dot aizdevumus iestādēm, kas ir cieši saistītas ar valsti vai vietējām pašvaldībām.

3. Sīki izstrādātajos noteikumos, paredzot nosacījumus, lai aktīvi būtu pieņemami, dalībvalsts var noteikt stingrākus ierobežojumus:

— aizdevumiem, ko negarantē banka, apdrošināšanas uzņēmums, ķīla vai cita veida nodrošinājums salīdzinājumā ar aizņēmumiem, kas ir šādi nodrošināti,

▼B

— vērtspapīru kolektīvo ieguldījumu uzņēmumiem, kas nav koordinēti Direktīvas 85/611/EEK ([1]) nozīmē, un citiem ieguldījumu fondiem salīdzinājumā ar vērtspapīru kolektīvo ieguldījumu uzņēmumiem, ko koordinē šās direktīvas nozīmē,

— vērtspapīriem, kurus netirgo regulētos tirgos, salīdzinājumā ar tiem, kurus tirgo,

— obligācijām, parādzīmēm un citiem naudas un kapitāla tirgus dokumentiem, kurus neemitē valsts, vietējās vai reģionālās pašvaldības vai uzņēmumi, kas pieder pie A klases, kā definēts Direktīvā 89/647/EEK ([2]), vai kuru emitenti ir starptautiskas organizācijas, starp kuru locekļiem nav nevienas Kopienas dalībvalsts, salīdzinājumā ar tādiem pašiem finanšu dokumentiem, ko emitē šādas struktūras.

4. Attiecībā uz dažām obligācijām, ja tās emitē kredītiestāde, kuras galvenais birojs atrodas kādā dalībvalstī un uz kuru saskaņā ar tiesību aktiem attiecas īpaša valsts uzraudzība, kas paredzēta šādu parādzīmju turētāju aizsardzībai, dalībvalstis var paaugstināt 1. punkta b) apakšpunktā noteikto robežu līdz 40 %. Jo īpaši summas, kas iegūtas no šādu obligāciju emisijas, saskaņā ar tiesību aktiem jāiegulda aktīvos, kas visu parādzīmju derīguma laiku spēj nodrošināt šajās parādzīmēs nostiprinātas saistības un emisijas neveiksmes gadījumā pirmām kārtām izmantojamas kapitāla kompensēšanai un uzkrāto procentu izmaksāšanai.

5. Dalībvalstis nenosaka apdrošināšanas uzņēmumiem prasību veikt ieguldījumus konkrētu veidu aktīvos.

6. Neatkarīgi no šā panta 1. punkta ārkārtējos apstākļos un pēc apdrošināšanas uzņēmuma lūguma piederības dalībvalsts pagaidu kārtā, pēc rūpīgi pārdomāta lēmuma var pieļaut atkāpes no noteikumiem, kas norādīti 20. panta 1. punkta a) līdz e) apakšpunktā.

23. pants

Direktīvas 88/357/EEK 1. pielikuma 8. un 9. punktu aizstāj ar šādiem:

"8. Apdrošināšanas uzņēmumi var izmantot neatbilstīgus aktīvus, lai segtu summas, kas nepārsniedz 20 % no to ieguldījumiem kādā noteiktā valūtā.

9. Dalībvalsts var paredzēt, ka, ja saskaņā ar iepriekšminētajām procedūrām ieguldījums sedzams no aktīviem dalībvalsts valūtā, šo prasību var uzskatīt par izpildītu arī tad, ja aktīvi ir izteikti ECU."

24. pants

Direktīvas 73/239/EEK 16. panta 1. punktu aizstāj ar šādu:

"1. Piederības dalībvalsts visiem apdrošināšanas uzņēmumiem nosaka prasību izveidot visiem tā darījumiem pietiekamu maksātspējas rezervi.

Maksātspējas rezerve atbilst uzņēmuma aktīviem bez paredzamiem pasīviem, atrēķinot nemateriālās vērtības. Konkrēti tajās ietver:

— samaksāto akciju kapitālu vai, savstarpējas apdrošināšanas uzņēmuma gadījumā, faktisko sākumfondu, ietverot visus biedru kontus, kuri atbilst visiem šiem kritērijiem:

a) statūtos un dibināšanas dokumentā ir norāde, ka izmaksājumus biedriem no šiem kontiem var izdarīt tikai tādā mērā, cik tie nerada maksātspējas rezerves samazināšanos zem noteiktā

([1]) OV L 375, 31.12.1985., 3. lpp. Direktīvā jaunākie grozījumi izdarīti ar Direktīvu 88/220/EEK (OV L 100, 19.4.1988., 31. lpp.).
([2]) OV L 386, 30.12.1989., 14. lpp.

▼B

līmeņa, vai tad, ja ir nokārtoti visi uzņēmuma parādi pēc uzņēmuma sadalīšanās;

b) statūtos un dibināšanas dokumentā attiecībā uz visiem šādiem maksājumiem, kas nav saistīti ar individuālu dalības izbeigšanu, jābūt paredzētam, ka kompetentās iestādes tiek informētas vismaz vienu mēnesi iepriekš un šajā laikā var aizliegt maksājumus; un

c) attiecīgos statūtu un dibināšanas dokumenta noteikumus groza tikai pēc tam, kad kompetentās iestādes ir paziņojušas, ka tām pret šiem grozījumiem nav iebildumu, nepārkāpjot kritērijus, kas norādīti a) un b) punktā;

— pusi no nesamaksātā akciju kapitāla vai sākumfonda, ja samaksātā daļa sasniedz 25 % no šā akciju kapitāla vai fonda,

— rezerves (obligātās rezerves un brīvās rezerves), kas neatbilst apdrošināšanas saistībām,

— visu nesadalīto peļņu,

— savstarpējās apdrošināšanas vai šāda veida apvienībām ar mainīgiem ieguldījumiem — visas prasības pret to biedriem sakarā ar papildieguldījumu piesaistīšanu finanšu gada laikā līdz pusei no maksimālo ieguldījumu un faktiski saņemto ieguldījumu starpības, ievērojot 50 % rezervju robežu,

— pēc apdrošināšanas uzņēmuma lūguma un tā sniegtajiem pierādījumiem — visas slēptās rezerves, kas rodas no aktīvu nepilnīgas novērtēšanas, ja vien šīs slēptās rezerves nav ārkārtējas,

— kopīgu privileģēto akciju kapitālu un subordinētu aizņēmuma kapitālu var iekļaut, bet tādā gadījumā tikai līdz 50 % robežai, no kura ne vairāk nekā 25 % sastāv no subordinētiem aizņēmumiem ar noteiktu termiņu vai noteikta termiņa kopīgu privileģēto akciju kapitāla, ja ir izpildīti šādi kritēriji:

a) apdrošināšanas uzņēmuma bankrota vai likvidācijas gadījumā jābūt līgumiem, kas uzliek saistības, saskaņā ar kurām subordinētais aizņēmuma kapitāls vai privileģēto akciju kapitāls ierindojams pēc visu citu kreditoru prasībām un nav atmaksājams, iekams nav samaksāti visi citi šajā laikā maksājamie parādi.

Subordinētajam aizņēmuma kapitālam jāatbilst šādiem nosacījumiem:

b) ieskaitīt var tikai pilnībā apmaksātus fondus;

c) noteikta termiņa aizņēmumiem sākuma termiņam jābūt vismaz pieci gadi. Ne vēlāk kā gadu pirms atmaksas dienas apdrošināšanas uzņēmumam jāiesniedz kompetentajām iestādēm apstiprināšanai plāns, kurā norādīts, kā maksātspējas rezerve tiks uzturēta vai kā tā sasniegs prasīto apjomu līdz noteiktajam termiņam, ja vien daļa, kādu maksātspējas rezervē veido aizņēmums, netiek pakāpeniski samazināta vismaz piecus gadus pirms atmaksas dienas. Kompetentās iestādes var atļaut šādus aizņēmumus atmaksāt agrāk, ja aizdevējs apdrošināšanas uzņēmums iesniedz pieteikumu un tā maksātspējas rezerve nesamazinās zem noteiktā līmeņa;

d) nenoteikta termiņa aizņēmumus var pieprasīt atmaksāt, tikai iesniedzot maksāšanas pieprasījumu piecus gadus iepriekš, izņemot gadījumu, ja aizņēmumu vairs neuzskata par daļu no maksātspējas rezerves vai ja ātrākai atmaksai ir vajadzīga kompetentās iestādes īpaša piekrišana. Otrā gadījumā apdrošināšanas uzņēmumam jāinformē kompetentās iestādes vismaz sešus mēnešus pirms paredzētās atmaksas dienas, uzdodot faktisko un prasīto maksātspējas rezervi gan pirms, gan pēc atmaksas. Kompetentās iestādes atļauj atmaksāšanu tikai

▼B

tad, ja apdrošināšanas uzņēmuma maksātspējas rezerve nesarūk zem noteiktā apjoma;

e) aizņēmuma līgumā nedrīkst iekļaut klauzulu, kas noteiktu, ka īpašos apstākļos, izņemot apdrošināšanas uzņēmuma likvidāciju, parāds ir atmaksājams pirms līgumā norādītās atmaksas dienas;

f) aizņēmuma līgumu drīkst grozīt tikai pēc tam, kad kompetentās iestādes ir paziņojušas, ka tām nav iebildumu pret grozījumiem;

— nenoteikta termiņa vērtspapīrus un citus dokumentus, kas atbilst attiecīgajiem nosacījumiem, tostarp kopīgās privileģētās akcijas, izņemot tās, kas minētas iepriekšējā ievilkumā, līdz 50 % no rezervēm šādu vērtspapīru kopsummai un subordinētajam aizņēmuma kapitālam, kas minēts iepriekšējā ievilkumā:

a) tos nedrīkst atmaksāt pēc turētāja iniciatīvas vai bez kompetentās iestādes iepriekšējas piekrišanas;

b) aizdevuma līgumam jānodrošina apdrošināšanas uzņēmumam iespēja atlikt aizņēmuma procentu maksājumus;

c) aizdevēja prasījumi pret apdrošināšanas uzņēmumu ierindojami tikai pēc visiem nesubordinēto kreditoru prasījumiem;

d) dokumentos, kas nosaka vērtspapīru emisiju, jāparedz spēja segt parādu un nesamaksāto procentu radītos zaudējumus, nodrošinot apdrošināšanas uzņēmumam iespēju turpināt darbību;

e) var ieskaitīt tikai pilnīgi samaksātas summas.”

25. pants

Ne vēlāk kā trīs gadus pēc šās direktīvas īstenošanas Komisija iesniedz Apdrošināšanas komitejai ziņojumu par vajadzību turpināt saskaņot maksātspējas rezerves.

26. pants

Direktīvas 79/239/EEK 18. pantu aizstāj ar šādu:

“18. pants

1. Dalībvalstis neparedz nekādus noteikumus attiecībā uz to aktīvu izvēli, kurus nav paredzēts izmanot 15. pantā minēto tehnisko rezervju segšanai.

2. Saskaņā ar 15. panta 2. punktu, 20. panta 1., 2., 3. un 5. punktu un 22. panta 1. punkta pēdējo daļu dalībvalstis neliedz brīvi izrīkoties ar kustamiem vai nekustamiem aktīviem, kas ir daļa no licencētu apdrošināšanas uzņēmumu aktīviem.

3. Šā panta 1. un 2. punkts neliedz dalībvalstīm veikt pasākumus, ko, aizstāvot apdrošināto personu intereses, tās ir tiesīgas veikt kā attiecīgā uzņēmuma īpašnieki, dalībnieki vai biedri.”

3. nodaļa

27. pants

Direktīvas 88/357/EEK 7. panta 1. punkta f) apakšpunktu aizstāj ar šādu:

▼B

"f) riskiem, kas norādīti Direktīvas 73/239/EEK 5. panta d) punktā, puses drīkst izvēlēties jebkurus tiesību aktus."

28. pants

Dalībvalsts, kurā atrodas risks, neliedz apdrošinājuma ņēmējam slēgt līgumu ar apdrošināšanas uzņēmumu, kas licencēts saskaņā ar Direktīvas 73/239/EEK 6. pantu, ja vien tas nav pretrunā tiesību normām, kas aizsargā sabiedrības intereses riska dalībvalstī.

29. pants

Dalībvalstis nedrīkst pieņemt noteikumus, kas prasa iepriekš apstiprināt vispārīgos un īpašos apdrošināšanas nosacījumus, prēmiju lielumus vai veidlapas un citus iespiedu dokumentus, kurus uzņēmums gatavojas izmantot darījumos ar apdrošinājuma ņēmējiem, vai sistemātiski sniegt ziņas par tiem. Vienreizējus ziņojumus par apdrošināšanas nosacījumiem un citiem dokumentiem var paredzēt tikai nolūkā pārbaudīt to atbilstību valsts noteikumiem par apdrošināšanas līgumiem, un šī prasība nedrīkst būt priekšnoteikums uzņēmuma darījumu veikšanai.

Dalībvalstis nedrīkst paturēt spēkā vai ieviest noteikumu par iepriekšēju ziņojumu sniegšanu vai apstiprinājuma iegūšanu prēmiju likmju paredzētajai paaugstināšanai, ja vien tas nav ietverts vispārējā cenu kontroles sistēmā.

30. pants

1. Direktīvas 88/357/EEK 8. panta 4. punkta b) apakšpunktu svītro. Līdz ar to minētās direktīvas 8. panta 4. punkta a) apakšpunktu groza šādi:

"a) saskaņā ar šā panta c) apakšpunktu 7. panta 2. punkta trešo daļu piemēro gadījumos, kad apdrošināšanas līgums paredz apdrošināšanu divās vai vairākās dalībvalstīs, ja vismaz vienā no tām apdrošināšana ir obligāta."

2. Neraugoties uz pretējiem noteikumiem, dalībvalsts, kurā ir noteikta obligātā apdrošināšana, var prasīt, lai vispārīgos un īpašos obligātās apdrošināšanas nosacījumus pirms izmantošanas paziņotu tās kompetentajām iestādēm.

31. pants

1. Pirms apdrošināšanas līguma noslēgšanas apdrošināšanas uzņēmums informē apdrošinājuma ņēmēju par:

— uz līgumu attiecināmajiem tiesību aktiem, ja pusēm nav izvēles brīvības, vai to, ka puses drīkst izvēlēties attiecināmos tiesību aktus un, pēdējā gadījumā, tiesību aktus, ko piedāvā izmantot apdrošinātājs,

— kārtību, kādā izskata apdrošinājuma ņēmēju sūdzības sakarā ar līgumu, vajadzības gadījumā — arī instanci, kas izskata sūdzības, neatkarīgi no apdrošinājuma ņēmēja tiesībām celt prasību tiesā.

2. Šā panta 1. punktā minētais pienākums attiecināms tikai tad, ja apdrošinājuma ņēmējs ir fiziska persona.

3. Noteikumus šā panta īstenošanai nosaka saskaņā ar tās dalībvalsts tiesību aktiem, kurā atrodas risks.

▼B

IV SADAĻA

NOTEIKUMI PAR TIESĪBĀM VEIKT UZŅĒMĒJDARBĪBU UN PAKALPOJUMU SNIEGŠANAS BRĪVĪBU

32. pants

Direktīvas 73/239/EEK 10. pantu aizstāj ar šādu:

"10. pants

1. Apdrošināšanas uzņēmums, kas vēlas atvērt filiāli citā dalībvalstī, par to paziņo piederības dalībvalsts kompetentajām iestādēm.

2. Dalībvalstis prasa, lai apdrošināšanas uzņēmums, kas vēlas atvērt filiāli citā dalībvalstī, iesniedzot 1. punktā paredzēto paziņojumu, sniegtu šādu informāciju:

a) dalībvalsts, kurā tā paredzējusi atvērt filiāli;

b) darbības plāns, kurā cita starpā izklāstīti paredzētās darbības veidi un filiāles organizatoriskā uzbūve;

c) adrese filiāles dalībvalstī, kur iegūstami un iesniedzami dokumenti, ar to saprotot, ka šī adrese izmantojama arī saziņai ar pilnvaroto pārstāvi;

d) filiāles pilnvarotā pārstāvja vārds, kuram ir jābūt attiecīgām pilnvarām, lai varētu radīt uzņēmumam saistības pret trešām personām un pārstāvēt to attiecībās ar filiāles dalībvalsts iestādēm un tiesām. Attiecībā uz *Lloyd's* sabiedrību, gadījumā, ja filiāles dalībvalstī notiek tiesas prāva sakarā ar apdrošināšanas saistībām, pret apdrošinātajām personām nedrīkst izturēties mazāk labvēlīgi kā tad, ja prāva būtu ierosināta pret parastiem uzņēmumiem. Pilnvarotajam pārstāvim tādējādi jābūt attiecīgi pilnvarotam, lai pret viņu varētu ierosināt lietu un viņš varētu radīt saistības attiecīgajiem *Lloyd's* apdrošinātājiem.

Ja uzņēmums paredz, ka filiāle apdrošinās riskus, kas pieder pie pielikuma A punktā norādītās 10. nozares, neieskaitot pārvadātāju atbildību, tam jāapliecina, ka tas ir kļuvis par valsts iestādes un valsts garantiju fonda locekli filiāles dalībvalstī.

3. Ja piederības dalībvalsts kompetentajām iestādēm nav pamata apšaubīt apdrošināšanas uzņēmuma administratīvo struktūru vai finanšu stāvokli, vai tā direktoru vai vadītāju, vai pilnvarotā pārstāvja reputāciju, profesionālo kvalifikāciju vai pieredzi, lai veiktu plānoto darbību, tās trīs mēnešu laikā pēc visas 2. punktā norādītās informācijas saņemšanas to paziņo filiāles dalībvalsts kompetentajām iestādēm, kā arī attiecīgajam uzņēmumam.

Piederības dalībvalsts kompetentajām iestādēm arī jāapliecina, ka apdrošināšanas uzņēmumam ir obligātās maksātspējas rezerve, kas aprēķināta saskaņā ar 16. un 17. pantu.

Ja piederības dalībvalsts kompetentās iestādes atsakās filiāles dalībvalsts kompetentajām iestādēm sniegt 2. punktā minēto informāciju, tās atteikuma iemeslus paziņo attiecīgajam apdrošināšanas uzņēmumam trīs mēnešu laikā pēc visas prasītās informācijas saņemšanas. Atteikuma vai attiecīgu darbību neveikšanas gadījumā apdrošināšanas uzņēmumam var būt tiesības griezties piederības dalībvalsts tiesā.

4. Pirms apdrošināšanas uzņēmuma filiāle sāk darbību, filiāles dalībvalsts kompetentās iestādes divu mēnešu laikā pēc 3. punktā norādītās informācijas saņemšanas vajadzības gadījumā paziņo piederības dalībvalsts kompetentajai iestādei par nosacījumiem, kuri sabiedrības interesēs uzlikti filiāles darbībai šajā dalībvalstī.

▼B

5. Filiāli var atvērt, un tā var sākt darbību pēc tam, kad no filiāles dalībvalsts kompetentās iestādes ir saņemts paziņojums vai — gadījumā, ja paziņojums nav saņemts — pēc 4. punktā norādītā laika.

6. Gadījumā, ja mainās kādi no 2. punkta b), c) vai d) apakšpunktā norādītajiem datiem, apdrošināšanas uzņēmums sniedz rakstisku ziņojumu par šīm pārmaiņām piederības un filiāles dalībvalstu kompetentajām iestādēm vismaz vienu mēnesi pirms pārmaiņu veikšanas, lai piederības un filiāles dalībvalstu kompetentās iestādes varētu izpildīt 3. un 4. punktā norādītās prasības."

33. pants

Ar šo tiek atcelts Direktīvas 73/239/EEK 11. pants.

34. pants

Direktīvas 88/357/EEK 14. pantu aizstāj ar šādu:

"14. pants

Uzņēmumi, kas pirmo reizi plāno veikt darbību vienā vai vairākās dalībvalstīs, izmantojot pakalpojumu sniegšanas brīvību, vispirms informē piederības dalībvalsts kompetentās iestādes, norādot riskus, kādus paredzēts apdrošināt."

35. pants

Direktīvas 88/357/EEK 16. pantu aizstāj ar šādu:

"16. pants

1. Viena mēneša laikā pēc paziņojuma, kas paredzēts 14. pantā, piederības dalībvalsts kompetentās iestādes tai dalībvalstij vai dalībvalstīm, kuru teritorijā uzņēmums plāno darboties, izmantojot pakalpojumu sniegšanas brīvību, dara zināmus šādus datus:

a) izziņu, ka uzņēmumam ir obligātās maksātspējas rezerve, kas aprēķināta saskaņā ar Direktīvas 73/239/EEK 16. un 17. pantu;

b) apdrošināšanas nozares, kādas uzņēmumam atļauts piedāvāt;

c) riskus, kuros uzņēmums paredz apdrošināt pakalpojumu sniegšanas dalībvalstīs.

Šajā pašā laikā tās tāpat informē attiecīgo uzņēmumu.

Visas dalībvalstis, kurās uzņēmums, izmantojot pakalpojumu sniegšanas brīvību, plāno apdrošināt riskus, kas pieder pie Direktīvas 73/239/EEK pielikuma A punktā norādītās 10. nozares, izņemot pārvadātāju atbildību, var prasīt, lai uzņēmums:

— paziņotu šīs direktīvas 12.a panta 4. punktā minētā pārstāvja vārdu un adresi,

— uzrādītu deklarāciju, ka uzņēmums ir kļuvis par valsts biroja vai valsts garantiju fonda dalībnieku pakalpojumu sniegšanas dalībvalstī.

2. Ja piederības dalībvalsts kompetentās iestādes nepaziņo 1. punktā norādīto informāciju noteiktā laikā, tām šajā pašā laikā jāsniedz uzņēmumam atteikuma pamatojums. Atteikuma gadījumā uzņēmumam ir tiesības griezties piederības dalībvalsts tiesā.

3. Uzņēmums var sākt darbību dienā, kurā to informē par paziņojumu, kas paredzēts 1. punkta pirmajā daļā."

▼B

36. pants

Direktīvas 88/357/EEK 17. pantu aizstāj ar šādu:

"17. pants

Labojumi, ko uzņēmums paredzējis 14. pantā norādītajā informācijā, izdarāmi 14. un 16. pantā paredzētajā kārtībā."

37. pants

Ar šo atceļ Direktīvas 88/357/EEK 12. panta 2. punkta otro un trešo daļu, 12. panta 3. punktu un 13. un 15. pantu.

38. pants

Filiāles vai pakalpojumu sniegšanas dalībvalsts kompetentās iestādes var prasīt, lai informācija, kuru tās saskaņā ar šo direktīvu var pieprasīt attiecībā uz to apdrošināšanas uzņēmumu darbību, kas darbojas tās teritorijā, būtu šās valsts oficiālajā valodā vai valodās.

39. pants

1. Ar šo tiek atcelts Direktīvas 88/357/EEK 18. pants.

2. Filiāles vai pakalpojumu sniegšanas dalībvalsts tomēr nedrīkst pieņemt noteikumus, kas prasa iepriekš apstiprināt vai sistemātiski sniegt ziņas par vispārīgiem un īpašiem apdrošināšanas nosacījumiem, prēmiju lielumiem vai veidlapām un citiem iespiedu dokumentiem, kurus uzņēmums gatavojas izmantot darījumos ar apdrošinājuma ņēmējiem. Tā var tikai prasīt, lai uzņēmums, kas tās teritorijā plāno veikt apdrošināšanu, izmantojot tiesības veikt uzņēmējdarbību vai pakalpojumu sniegšanas brīvību, sniedz vienreizējus ziņojumus par apdrošināšanas nosacījumiem un citiem dokumentiem nolūkā pārbaudīt to atbilstību valsts tiesību aktiem par apdrošināšanas līgumiem, un šī prasība nedrīkst būt priekšnoteikums uzņēmuma darījumu veikšanai.

3. Filiāles vai pakalpojumu sniegšanas dalībvalstis nedrīkst paturēt spēkā vai ieviest noteikumu par iepriekšēju ziņošanu vai apstiprinājuma iegūšanu prēmiju likmju paredzētajai paaugstināšanai, ja vien tas nav ietverts vispārējā cenu kontroles sistēmā.

40. pants

1. Ar šo tiek atcelts Direktīvas 88/357/EEK 19. pants.

2. Uzņēmumi, kas darbojas, izmantojot tiesības veikt uzņēmējdarbību vai pakalpojumu sniegšanas brīvību, iesniedz filiāles un/vai pakalpojumu sniegšanas dalībvalstij visus prasītos dokumentus šā panta vajadzībām tāpat, kā tas jādara uzņēmumiem, kuru galvenais birojs atrodas šajās dalībvalstīs.

3. Ja kādas dalībvalsts kompetentās iestādes konstatē, ka uzņēmums ar filiāli vai uzņēmums, kas darbojas, izmantojot pakalpojumu sniegšanas brīvību, tās teritorijā neievēro tiesību aktu noteikumus, kas šajā valstī uz to attiecas, tās liek uzņēmumam šo nepieļaujamo stāvokli izlabot.

4. Ja attiecīgais uzņēmums noteiktos pasākumus nepilda, šās dalībvalsts kompetentās iestādes par to informē piederības dalībvalsts kompetentās iestādes. Pēdējās, tiklīdz iespējams, veic vajadzīgos pasākumus, lai nodrošinātu, ka attiecīgais uzņēmums nepieļaujamo stāvokli izlabo. Šo pasākumu būtību dara zināmu piederības dalībvalsts kompetentajām iestādēm.

▼B

5. Ja pretēji šādiem piederības dalībvalsts veiktiem pasākumiem vai tādēļ, ka pasākumi izrādās nepiemēroti vai šajā valstī netiek piemēroti, uzņēmums turpina pārkāpt attiecīgajā dalībvalstī spēkā esošos tiesību aktus, šī dalībvalsts, informējusi piederības dalībvalsts kompetentās iestādes, var veikt pienācīgus pasākumus, lai novērstu turpmākus pārkāpumus vai sodītu par tiem, kā arī, ja tas noteikti nepieciešams, liegt šim uzņēmumam turpmāk slēgt apdrošināšanas līgumus tās teritorijā. Dalībvalstis nodrošina, ka to teritorijā par apdrošināšanas uzņēmumiem ir iespējams izsniegt šiem pasākumiem vajadzīgos juridiskos dokumentus.

6. Šā panta 3., 4. un 5. punkta noteikumi neietekmē attiecīgās dalībvalsts pilnvaras ārkārtējās situācijās, lai tās varētu veikt vajadzīgos pasākumus nolūkā novērst pārkāpumus savā teritorijā. Tas ietver arī iespēju to teritorijā aizliegt apdrošināšanas uzņēmumiem slēgt jaunus apdrošināšanas līgumus.

7. Šā panta 3., 4. un 5. punkts neietekmē dalībvalsts pilnvaras sodīt par pārkāpumiem to teritorijā.

8. Ja uzņēmumam, kas izdarījis pārkāpumu, attiecīgajā dalībvalstī atrodas uzņēmums vai pieder īpašums, šās dalībvalsts uzraudzības iestādes saskaņā ar valsts tiesību aktiem var piemērot administratīvu sodu, kas paredzēts par šādu pārkāpumu, ieviešot sankcijas pret šo uzņēmumu vai īpašumu.

9. Visi pasākumi, kas paredzēti saskaņā ar 4. līdz 8. punktu, kuri nosaka sodus vai ierobežojumus apdrošināšanas darījumos, pie nācīgi jāpamato un jāpaziņo attiecīgajam uzņēmumam.

10. Ik pēc diviem gadiem Komisija ►**M4** informē Eiropas Apdrošināšanas un fondēto pensiju komiteju par tādu gadījumu veidu un skaitu katrā dalībvalstī ◄, kuros tā ir atteikusi licenci saskaņā ar 10. pantu Direktīvā 73/239/EEK vai 16. pantu Direktīvā 88/357/EEK, kuru groza šī direktīva, vai pasākumus, kas veikti saskaņā ar šā panta 5. punktu. Dalībvalstis sadarbojas ar Komisiju, sniedzot tai visu šim pārskatam vajadzīgo informāciju.

41. pants

Šās direktīvas noteikumi neliedz apdrošināšanas uzņēmumiem, kuru galvenais birojs atrodas kādā dalībvalstī, filiāles dalībvalstī vai pakalpojumu sniegšanas dalībvalstī reklamēt savus pakalpojumus, izmantojot visus pieejamos saziņas līdzekļus, saskaņā ar tiesību aktiem, kas reglamentē šādas reklāmas veidu un saturu sabiedrības interesēs.

42. pants

1. Ar šo tiek atcelts Direktīvas 88/357/EEK 20. pants.

2. Apdrošināšanas uzņēmuma likvidācijas gadījumā saistības, kas izriet no līgumiem, kuri noslēgti filiālē vai izmantojot pakalpojumu sniegšanas brīvību, izpildāmas tāpat kā tās, kas izriet no citiem šā uzņēmuma apdrošināšanas līgumiem, nešķirojot apdrošinātās personas un apdrošināšanas atlīdzības saņēmējus pēc valsts piederības.

43. pants

1. Ar šo tiek atcelts Direktīvas 88/357/EEK 21. pants.

2. Ja apdrošināšanu piedāvā, izmantojot tiesības veikt uzņēmējdarbību vai pakalpojumu sniegšanas brīvību, apdrošinājuma ņēmējs pirms saistību uzņemšanās jāinformē, kurā dalībvalstī atrodas uzņēmuma galvenais birojs, vai vajadzības gadījumā, filiāle, ar kuru tiek noslēgts līgums.

Visos dokumentos, ko izsniedz apdrošinājuma ņēmējam, jānorāda informācija, kas minēta šā punkta pirmajā daļā.

▼B

Punkta pirmajās divās daļās norādītie pienākumi neattiecas uz riskiem, kas minēti Direktīvas 73/239/EEK 5. panta d) apakšpunktā.

3. Līgumā vai citā dokumentā, kas piešķir apdrošināšanu, kopā ar apdrošināšanas piedāvājumu, kas apdrošinājuma ņēmējam uzliek saistības, jānorāda apdrošināšanas uzņēmuma, kas piedāvā apdrošināšanu, galvenā biroja vai, vajadzības gadījumā, filiāles adrese.

Dalībvalstis var prasīt, lai pirmajā daļā minētajos dokumentos būtu norādīts arī apdrošināšanas uzņēmuma pārstāvja vārds un adrese, kā minēts Direktīvas 88/357/EEK 12.a panta 4. punktā.

44. pants

1. Ar šo tiek atcelts Direktīvas 88/357/EEK 22. pants.

2. Visi apdrošināšanas uzņēmumi savas piederības dalībvalsts kompetentās iestādes atsevišķi informē par darījumu, kas veikti, izmantojot tiesības veikt uzņēmējdarbību, un tiem, kas veikti, izmantojot pakalpojumu sniegšanas brīvību, prēmiju, prasījumu un maksājumu apjomu, neatrēķinot pārapdrošināšanu, katrā dalībvalstī un pa nozaru grupām un, attiecībā uz Direktīvas 73/239/EEK pielikuma A punkta 10. nozari, neieskaitot pārvadātāju atbildību, arī prasījumu biežumu un vidējām izmaksām.

Nozaru grupas nosaka šādi:

— nelaimes gadījumi un slimības (1. un 2. nozare),

— transportlīdzekļi (3., 7. un 10. nozare, 10. nozares skaitļus sniedzot atsevišķi, izņemot par pārvadātāju atbildību),

— ugunsgrēka un citādi bojājumi īpašumam (8. un 9. nozare),

— gaisa, jūras un sauszemes transports (4., 5., 6., 7., 11. un 12. nozare),

— vispārējā atbildība (13. nozare),

— kredītapdrošināšana un galvojums (14. un 15. nozare),

— citas nozares (16., 17. un 18. nozare).

Piederības dalībvalsts kompetentā iestāde šo informāciju apkopotā veidā noteiktā laikā nosūta visu citu attiecīgajām dalībvalstu kompetentajām iestādēm, kuras to pieprasa.

45. pants

1. Ar šo tiek atcelts Direktīvas 88/357/EEK 24. pants.

2. Šās direktīvas noteikumi neietekmē dalībvalstu tiesības prasīt, lai uzņēmumi, kas veic darījumus to teritorijā, izmantojot tiesības veikt uzņēmējdarbību vai pakalpojumu sniegšanas brīvību, ar tādiem pašiem noteikumiem kā uzņēmumi, kas tajā licencēti, pievienotos vai piedalītos visās sistēmās, kas izveidotas, lai garantētu apdrošināšanas prasījumu maksājumus apdrošinātajām personām un cietušajām trešām personām.

46. pants

1. Ar šo tiek atcelts Direktīvas 88/357/EEK 25. pants.

2. Neietekmējot turpmāku saskaņošanu, par visiem apdrošināšanas līgumiem maksājami tikai netiešie nodokļi un citi obligātie maksājumi par apdrošināšanas prēmijām dalībvalstīs, kurās atrodas risks, kā definēts Direktīvas 88/357/EEK 2. panta d) punktā, un arī papildu maksājumi, kas ar likumu noteikti par labu Spānijas "*Consorcio de Compensación de Seguros*" tā funkciju izpildei sakarā ar zaudējumu atlīdzināšanu, kas rodas ārkārtējos notikumos šajā dalībvalstī.

▼B

Atkāpjoties no Direktīvas 88/357/EEK 2. panta d) punkta pirmā ievilkuma un, lai piemērotu šo panta daļu, kustamais īpašums, kas atrodas ēkā dalībvalsts teritorijā, izņemot mantas tranzītā, ir uzskatāms par risku, kas atrodas šajā dalībvalstī, pat tad, ja uz ēku un tajā atrodošos īpašumu neattiecas viens un tas pats apdrošināšanas līgums.

Tiesību akti, ko attiecina uz līgumiem saskaņā ar Direktīvas 88/357/EEK 7. pantu, neietekmē piemērojamos fiskālos pasākumus.

Līdz turpmākajiem saskaņošanas pasākumiem dalībvalstis uzņēmumiem, kas to teritorijā apdrošina riskus, kuri atrodas tās teritorijā, piemēro savas tiesību normas attiecībā uz netiešo nodokļu iekasēšanu un citiem obligātajiem maksājumiem saskaņā ar šā panta pirmo daļu.

V SADAĻA

PĀREJAS NOTEIKUMI

47. pants

Vācijas Federatīvā Republika var atlikt 54. panta 2. punkta otrās daļas pirmā teikuma piemērošanu līdz 1996. gada 1. janvārim. Šajā laikā 54. panta 2. punktā minētajā gadījumā piemēro šā panta nākamo daļu.

Kad prēmiju aprēķināšanas tehniskais pamats ir paziņots piederības dalībvalsts kompetentajām iestādēm saskaņā ar 54. panta 2. punkta otrās daļas trešo teikumu, šīs iestādes nekavējoties nodod šo informāciju riska dalībvalsts kompetentajām iestādēm, lai tās var sniegt savu atzinumu. Ja piederības dalībvalsts kompetentās iestādes šo atzinumu neņem vērā, tās, pamatojot savu rīcību, par to sīki informē riska dalībvalsts kompetentās iestādes.

48. pants

Lai izpildītu minēto noteikumu, dalībvalsts apdrošināšanas uzņēmumiem, kuru galvenais birojs atrodas to teritorijā un kuru ēkas un zeme, no kā veidotas to tehniskās rezerves, šās direktīvas izziņošanas laikā pārsniedz 22. panta 1. punkta a) apakšpunktā norādīto procentuālo robežu, var piešķirt uz laiku ne ilgāku kā līdz 1998. gada 31. decembrim.

49. pants

Dānijas Karaliste var atlikt šās direktīvas piemērošanu attiecībā uz obligāto apdrošināšanu pret nelaimes gadījumiem darbā līdz 1999. gada 1. janvārim. Šajā laikā Dānijas Karalistē turpina piemērot Direktīvas 88/357/EEK 12. panta 2. punktā norādīto izņēmumu attiecībā uz nelaimes gadījumiem darbā.

50. pants

Spānija līdz 1996. gada 31. decembrim un Grieķija un Portugāle līdz 1998. gada 31. decembrim var izmantot turpmāk izklāstītos pārejas noteikumus līgumiem, kas sedz riskus, kuri atrodas vienīgi kādā no dalībvalstīm, kas nav Direktīvas 73/239/EEK 5. panta d) punktā norādītās dalībvalstis:

a) atkāpjoties no Direktīvas 73/239/EEK 8. panta 3. punkta un no šās direktīvas 29. un 39. panta, attiecīgo dalībvalstu kompetentās iestādes var pieprasīt, lai pirms vispārīgo un īpašo apdrošināšanas nosacījumu izmantošanas tām tos darītu zināmus;

b) tehnisko rezervju apjomu, kas izriet no šajā pantā minētajiem līgumiem, nosaka attiecīgās dalībvalsts uzraudzībā saskaņā ar tās tiesību aktiem, vai, ja tās tiesību akti to nenosaka, ievērojot kārtību, kas

▼B

ieviesta tās teritorijā saskaņā ar šo direktīvu. Šo tehnisko rezervju veidošanu no līdzvērtīgiem un atbilstīgiem aktīviem un šo aktīvu lokalizāciju veic šās dalībvalsts uzraudzībā, ievērojot tās noteikumus un praksi, ko tā ieviesusi saskaņā ar šo direktīvu.

VI SADAĻA

NOBEIGUMA NOTEIKUMI

51. pants

▼M7

Turpmāk norādītos tehniskos pielāgojumus, kas paredzēti, lai grozītu nebūtiskus elementus Direktīvā 73/239/EEK, Direktīvā 88/357/EEK un šajā direktīvā, *inter alia*, papildinot tās, pieņem saskaņā ar Direktīvas 91/675/EEK 2. pantā paredzēto regulatīvo kontroles procedūru:

▼B

— Direktīvas 73/239/EEK 8. panta 1. punkta a) apakšpunktā paredzēto juridisko formu paplašināšana,

— grozījumi Direktīvas 73/239/EEK pielikumā dotajā sarakstā, vai šajā sarakstā lietotās terminoloģijas labojumi saskaņā ar apdrošināšanas tirgus attīstību,

— Direktīvas 73/239/EEK 16. panta 1. punktā uzskaitīto maksātspējas rezerves posteņu precizēšana, ņemot vērā jaunu finanšu instrumentu izveidošanu,

— Direktīvas 73/239/EEK 17. panta 2. punktā paredzētā minimālo garantiju fonda mainīšana, ņemot vērā ekonomikas un finanšu jomas attīstību,

— grozījumi, ņemot vērā jaunu finanšu instrumentu izveidošanu, šās direktīvas 21. pantā norādīto aktīvu sarakstā, kuri izmantojami tehnisko rezervju veidošanai, un 22. pantā izklāstītajos noteikumos par investīciju izkliedi,

— izmaiņas attiecīgo noteikumu izņēmumos, kas noteikti Direktīvas 88/357/EEK 1. pielikumā, ņemot vērā jaunu valūtas instrumentu izstrādi vai panākumus ceļā uz ekonomisko un monetāro savienību,

— jēdzienu precizēšana, lai nodrošinātu Direktīvas 73/239/EEK, Direktīvas 88/357/EEK un šās direktīvas vienotu īstenošanu visā Kopienā,

▼M6

— 15.b panta 1. punktā noteikto novērtējuma kritēriju precizējumi, lai ņemtu vērā turpmāko attīstību un nodrošinātu šīs direktīvas vienveidīgu piemērošanu.

▼B

52. pants

1. Tiks uzskatīts, ka uz filiālēm, kuras savu darbību sākušas saskaņā ar noteikumiem, kas ir spēkā to reģistrācijas dalībvalstī, pirms stājas spēkā noteikumi, kas pieņemti, īstenojot šo direktīvu, jāattiecina Direktīvas 73/239/EEK 10. panta 1. līdz 5. punktā norādītā kārtība. No šo noteikumu spēkā stāšanās dienas tās reglamentē Direktīvas 73/239/EEK 15., 19., 20. un 22. pants un šās direktīvas 40. pants.

2. Šās direktīvas 34. un 35. pants neietekmē apdrošināšanas uzņēmumu tiesības, ko tie ieguvuši, veicot darījumus izmantojot pakalpojumu sniegšanas brīvību, pirms stājas spēkā noteikumi, kas pieņemti, īstenojot šo direktīvu.

▼B

53. pants

Direktīvā 73/239/EEK iekļauj šādu pantu:

"28.a pants

1. Saskaņā ar valsts tiesību aktu nosacījumiem katra dalībvalsts ļauj pārstāvniecībām un filiālēm, kuras darbojas tās teritorijā un uz kurām attiecas šī sadaļa, nodot visu vai daļu no to līgumu portfeļa šajā pašā dalībvalstī reģistrētiem cesionāriem, ja šās dalībvalsts vai — attiecīgā gadījumā — 26. pantā minētās dalībvalsts kompetentās iestādes apliecina, ka cesionāram pēc portfeļa nodošanas ir vajadzīgā maksātspējas rezerve.

2. Saskaņā ar valsts tiesību aktu nosacījumiem katra dalībvalsts ļauj pārstāvniecībām un filiālēm, kuras darbojas tās teritorijā un uz kurām attiecas šī sadaļa, nodot visu vai daļu no līgumu portfeļa apdrošināšanas uzņēmumam, kā galvenais birojs atrodas citā dalībvalstī, ja šās dalībvalsts kompetentās iestādes apliecina, ka pēc portfeļa nodošanas cesionāram ir vajadzīgā maksātspējas rezerve.

3. Ja saskaņā ar valsts tiesību aktu nosacījumiem dalībvalsts ļauj pārstāvniecībām un filiālēm, kuras darbojas tās teritorijā un uz kurām attiecas šī sadaļa, pilnīgi vai pa daļai nodot līgumu portfeli citai pārstāvniecībai vai filiālei, kas darbojas citas dalībvalsts teritorijā, tai jānodrošina, ka cesionāra dalībvalsts vai — attiecīgā gadījumā — 26. pantā minētās dalībvalsts kompetentās iestādes apliecina, ka pēc portfeļa nodošanas cesionāram ir vajadzīgā maksātspējas rezerve, ka cesionāra dalībvalsts tiesību akti pieļauj šādu nodošanu un ka šī valsts šādu nodošanu ir akceptējusi.

4. Šā panta 1., 2. un 3. punktā minētajos gadījumos dalībvalsts, kurā atrodas pārstāvniecība vai filiāle, kura nodod līgumu portfeli, akceptē nodošanu pēc tam, kad ir saņēmusi piekrišanu no kompetentajām iestādēm riska dalībvalstī, ja tā nav tā pati dalībvalsts, kurā atrodas minētā pārstāvniecība vai filiāle.

5. To dalībvalstu kompetentās iestādes, ar kurām notikušas konsultācijas, trīs mēnešu laikā pēc pieprasījuma saņemšanas sniedz piederības dalībvalstu kompetentajām iestādēm savu atzinumu vai piekrišanu par apdrošināšanas uzņēmumu, kas veic nodošanu. Ja šajā laikā tās nav paziņojušas savu viedokli, to uzskata par labvēlīgu atzinumu vai piekrišanu klusējot.

6. Nodošanu, kas atļauta saskaņā ar šo pantu, izziņo, ievērojot valsts tiesību aktus dalībvalstī, kurā atrodas risks. Pēc nodošanas apdrošinājuma ņēmēju, apdrošināto personu un citu personu tiesības vai saistības, kas paredzētas nodotajos līgumos, paliek spēkā.

Šis nosacījums neietekmē dalībvalstu tiesības dot apdrošinājuma ņēmējiem iespēju noteiktu laiku pēc šās nodošanas līgumu anulēt."

54. pants

1. Neatkarīgi no pretējiem noteikumiem dalībvalsts, kurā līgumi, kas sedz riskus, kuri pieder pie Direktīvas 73/239/EEK pielikuma A punkta 2. nozares, ir daļēja vai pilnīga alternatīva veselības apdrošināšanai, ko sniedz sociālā nodrošinājuma sistēma, var noteikt prasību, ka šiem līgumiem jābūt saskaņā ar īpašām tiesību normām, kas šajā dalībvalstī pieņemti, lai aizsargātu sabiedrības intereses šajā apdrošināšanas nozarē, un ka šīs apdrošināšanas nozares vispārējie un īpašie nosacījumi pirms to izmantošanas jādara zināmi šās dalībvalsts kompetentajām iestādēm.

2. Dalībvalstis var prasīt, lai veselības apdrošināšana sistēma, kas norādīta 1. punktā, darbotos uz līdzīgiem pamatiem kā dzīvības apdrošināšana, nodrošinot, ka:

— izmaksātās prēmijas aprēķina, pamatojoties uz saslimstības tabulām un citiem statistikas datiem, kas attiecas uz katru dalībvalsti, kurā

▼B

atrodas risks, saskaņā ar apdrošināšanā lietojamām aprēķinu metodēm,

— ir sagatavotas rezerves pieaugošam iedzīvotāju vecumam,

— apdrošinātājs līgumu drīkst anulēt tikai noteiktā laikposmā, ko nosaka dalībvalsts, kurā atrodas risks,

— līgums paredz prēmiju paaugstināšanas vai maksājumu samazināšanas iespēju pat jau noslēgtajos līgumos,

— līgums paredz, ka apdrošinājuma ņēmējs var mainīt esošo līgumu pret jaunu saskaņā ar 1. punktu, ko piedāvā tas pats apdrošināšanas uzņēmums vai tā pati filiāle, ņemot vērā viņa iegūtās tiesības. Īpaši vērā jāņem rezerves pieaugošam vecumam, un atkārtotu medicīnisko izmeklēšanu var pieprasīt tikai paaugstinātai apdrošināšanai.

Šajā gadījumā attiecīgo dalībvalstu kompetentās iestādes publicē saslimstības tabulas un citus saistītos statistikas datus, kas norādīti pirmajā daļā, un nosūta tos piederības dalībvalsts kompetentajām iestādēm. Prēmijām jābūt pietiekamām un balstītām uz loģiskiem aktuāra pieņēmumiem, lai uzņēmumi varētu izpildīt visas saistības visos finanšu situācijas aspektos. Piederības dalībvalsts pieprasa, lai prēmiju aprēķināšanas tehniku pirms tās izmantošanas paziņotu to kompetentajām iestādēm. Šis punkts attiecas arī uz esošo līgumu grozījumiem.

55. pants

Dalībvalstis var noteikt prasību, lai visi apdrošināšanas uzņēmumi, kas to teritorijā uz savu risku piedāvā obligāto apdrošināšanu pret negadījumiem darbā, pildītu visus īpašos tiesību aktu noteikumus, kas attiecas uz apdrošināšanu, izņemot noteikumus, kas attiecas uz finanšu uzraudzību, kas ir vienīgi piederības dalībvalsts uzdevums.

56. pants

Dalībvalstis nodrošina tiesības pārsūdzēt tiesās lēmumus, kas, ievērojot normatīvos un administratīvos aktus, kuri pieņemti saskaņā ar šo direktīvu, pieņemti attiecībā uz kādu apdrošināšanas uzņēmumu.

57. pants

1. Ne vēlāk par 1993. gada 31. decembri dalībvalstis pieņem normatīvos un administratīvos aktus, kas vajadzīgi, lai izpildītu šās direktīvas prasības, un tie stājas spēkā ne vēlāk kā 1994. gada 1. jūlijā. Par to tūlīt informē Komisiju.

Pieņemot šos noteikumus, dalībvalstis tajos ietver atsauces uz šo direktīvu vai ietver tās to oficiālajā publikācijā. Dalībvalstis nosaka veidu, kā šādas atsauces izdarāmas.

2. Dalībvalstis dara Komisijai zināmus galvenos savu tiesību aktu noteikumus, ko tās pieņem jomā, uz kuru attiecas šī direktīva.

58. pants

Šī direktīva ir adresēta dalībvalstīm.